

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

EYLÜL - EKİM 2010

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Altan İLTER

Yazı Kurulu
Altan İLTER
Ahmet DEVİREN
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Mehmet ERGÖNÜL

Teknik Yönetmen
Ömer ÖZTÜRK

Yönetim Adresi:
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA
Tel: 0 312 426 75 90 Faks: 0 312 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenişehir Şubesi
IBAN No: TR59 0001 0004 7139 7751 6850 02
Hesap No: 39775168-5002-0471-Yenişehir-ANKARA

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yayın Türü: Yaygın süreli

Yıl: 20 Sayı: 225-226
EYLÜL - EKİM 2010 Baskı Tarihi: 30/11/2010

Grafik&Tasarım: **Banu KAHRAMAN**
0 554 918 37 47

Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.**
Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler- ANKARA
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:
Suat UYANIK : Ağın
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön Kapak : Çanakkale'de 2 genç Türk askeri

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3 Ağın Neresi? İlhan SELÇUK
4-5 Çanakkale Aslanlarından (Mehmetçik'lerden) Zekeriyya BİCAN
5 İlkbahar (Şiir) Ali Rıza GENCOSMANOĞLU
6-7 Babam Sabri Baykut ve Fıkralar Mahir BAYKUT
8-9 Hayatınızın Rengini Biliyor musunuz? Dr. Erdal ATABEK
10-11 Üç Hikâye (Şiir) Tanju DEMİRKOL
12 Ağın'daki Doyumsuz Çocukluk Yıllarım O. Asal UÇKUNKAYA
13 Ağın Şazimet Şebnem ERGÜL
14-16 Bazı Şahısların Sembolik Sözleri Orhan ERCAN
17 Anılarım... Prof. Dr. M. Feyzi ÖZ
18-19 Eski Vahşen Anılarım... Mehmet ÇATALTAŞ
19 Ayrılış (Şiir) Benim (Şiir) Mehmet ERGÖNÜL
20-22 Sağlıklı Yaşam Gülây BAYTAŞ
23 Hazan Yeli (Şiir) Dr. Galip UZUNCA
24-26 Yaşamakla Ölmek Arasındaki İnce Çizgi Didem GÜLTEKİN
27 Çocuk Köşesi:Suların Protestosu Esin YANDIMATA Sevgili Dedeciğime (Şiir) Miraç ŞENER
28 Yazarlarımızı Tanıyalım
29 Fıkralar Nezihe TIRMAŞ
30 Haberler
31-32 Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler

AĞIN NERESİ?

İlhan SELÇUK

Postadan çıkan kaim bir zarfın içinde dergiler, yanında bir mektup "Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği" Başkanı Dr. **Vâkıf Özkul** ve Genel Sekreteri **Altan İter** anlatıyorlar:

"Elazığ iline bağlı, Keban Baraj Gölü nedeniyle karayolu bağlantısı kesildiğinden ancak feribotla geçilebilen ve nüfus kayıtlarında 40 bin kişinin kaydı bulunmasına karşın, 1997 sayımında nüfusu 2.103'e düşen Ağın..."

Seçimlerde oy potansiyelinin fazla olmaması ve (...) sürekli aydınlığı, çağdaşlığı benimsemesi nedeniyle her şeyden yoksun bırakılmaya çalışılan şanssız bir ilçe Ağın...

Ağınlının para verip (...) baraj gölü üzerinde 200 metre uzunluğunda köprü yaptırma olanağı yok ve belki de en önemlisi Ağın'da terör olayı yok!.. Devletin Ağın'ı anımsaması, devletin hastane ve köprü vb. yaptırması için PKK'nin burada toplu kıyım yapması mı bekleniyor?"

Mektuba eklenen "Ağın Düşün ve Sanat Dergisi" 75'inci sayısına ulaşmış...

Şaştım kaldım!..

Türkiye garip bir ülke, halkımız bir tuhaf, Ağınlının işi gücü yok, dergi çıkarıyor...

Hem de sanat ve düşün dergisi...

İçimi bir sevinç kapladı.

Dergileri karıştırmaya başladım, al sana Ağın dergisinden bir güzel çeviri şiir:

Yazan **Jacques Godbout**, çeviren **Necip Baytaş**.

Bir çocuk

Yaratınca

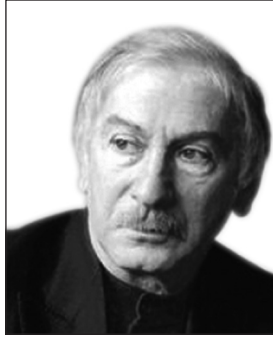
Bir başka çocuk

Ve de ikisi

Bu iki çocuğu

Mutluluğun

Bakınca birbirine

İlhan SELÇUK

*Düzleşir dünya
Göstermek için onlara
Gidecekleri yeri
Ve uzayıp gider
Soyulan bir portakal
Kabuğu gibi*

Yalnız çocuklara özgü değil bu, insan sevgisinden dağlar iki kat olur, ovalaşır ufuksuz bir ipek halı sererler yaklaşıp birleşenlerin yollarına...

Ülkemizde kaç Ağın var, dağların, göllerin, nehirlerin, ormanların arasına serpilip unutulmuş?.. Onlar da birer düşün, edebiyat, kültür, sanat dergisi çıkarıp kendilerini anımsatsalar ülke cennet olur.

M. Cavit Alpaslan, dergideki yazısında Ağınlılara sesleniyor:

"Andirililer, Ekirekliler, Pullular, Küzneliler, Bademliler, Mineyikliler, Saracıklılar, Kopinikliler, Hörenekliler, Paşıklililer, Vahşenliler, Zalbarlılar, Hünülüler, Pağnikliler, kısaca Ağınlılar!.."

Vay... vay... vay...

Okurken sanırsın ki Ağın bir ilçe değil de bir ülke, bir imparatorluk, bir atlas, bir coğrafya...

Kim bilir, belki de öyledir...

Türkiye'nin bu vaktinde sürekli bir düşün-sanat dergisi çıkarmak, hele uzun yıllar yaşatmak öylesine güç ki bu işi başaranları kutlamaktan kendimi alamadım. Dergi, Ağın gibi Keban Baraj Gölü'nün yamacında bir ilçenin aydınlarıncı yayımlanıyorsa, adını duyurmadan geçmek, dostluğa sığmaz diye düşündüm.

Türkiye bir kültür cumhuriyetidir, öyle olmalıdır, bir başka yolumuz yoktur.

Yazımı nasıl bitireyim?.. Ha... Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin yazışma adresi: Necatibey Cad. Uysal Apt. No: 20/16. Tel: 230 11 54 - Ankara

İlhan Selçuk'un bu yazısı; Cumhuriyet gazetesinin 27 Ocak 1998, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin Ocak-Şubat 1998 sayısında yayımlanmıştır.

21 Haziran 2010 tarihinde İstanbul'da yaşamını yitiren ve Hacıbektaş'ta toprağa verilen İlhan Selçuk'u rahmetle anıyor, "Ağın Neresi?" başlıklı yazısını bir kez daha yayımlıyoruz.

ÇANAKKALE ASLANLARINDAN (Mehmetçik'lerden)

Zekeriyya BİCAN

Canlarım...

Benim güzel milletim!

Bizim bu resimlerimiz çekildiğinde, sizler henüz dünyaya gelmemiştiniz. Bu resimlerimiz sizlere ulaşacak mı bilmiyoruz! Şayet resimler size ulaşırsa ne mutlu bize.

Herhalde, bu resimler çekildiğinden bir müddet sonra bizler, umut ettiğimiz o yüksek şehitlik mertebesine ulaşmış olacağız.

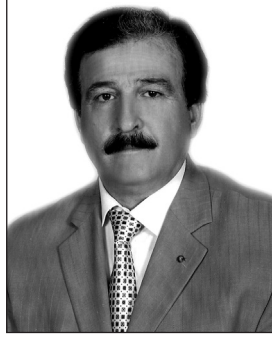
İçinde bulunduğumuz bugünler ki 1914–1915 yıllarıdır. Bu yıllar; ülkemizin, bugünlere kadar görmediği çok vahim günlerdir. Elbet bu acı günler de geçecek ve geride kalacaktır. Bu acı günlerin geride bırakılması için bir bedel ödemek gerekiyor. O bedel bizim canlarımızdır. Yarınlarda sizler, düşman çizmeleri altında kalmayasınız, bu aziz ve yüksek seciyeli millet kölelik görmesin diye bu canı feda etmek gerektiğinin şuurundayız. Bu şuuru hep taşıdık.

Bizler buraya gelmeden bir iki yıl evvel, babalarımızı ve dedelerimizi göndermiştik. Geldiğimizde onlar yoktular ve çoktan şehit olmuşlardı ve Rab'lerine ulaşmışlardı. Onları çok özledik, ama yakın bir zamanda onlarla buluşacağımız için garip bir telaş ve sevinç içindeyiz. Bu hasret iki güne kalmaz vuslatla bitecek biliyoruz.

Atalarımız da, bu fotoğrafı çektiğimiz toprakların altında bizi bekliyorlar. Bizleri seyrettiklerinin farkındayız. Bu topraklar üzerinde, o nedenle hep saygı ile yürüyoruz.

Bizler henüz on beş-on altı yaşındayız.

Düneye kadar bahçelerde, sokaklarda oyun oynuyorduk. "Vatanın size ihtiyacı var," dediler. Çocuk olduğumuz için önce endişe duyduk. Bize verilen görevi tam olarak yapabilir miydik? Endişelerimize ve her şeye rağmen vazifeye koşmalıydık.

Zekeriyya BİCAN

dık. Karar vermiştik. Çocuk oyunlarımız bitmişti. Bütün oyunlar yarım kaldı. Vatanın bize ihtiyacı olmasına sevinmiş ve çok da gururlanmıştık.

Analarımız son kez ocaklar kurup, sıcak su hazırlayıp bizleri yıkadılar. Kardeşim Memet henüz boy abdesti nedir bilmiyordu. O gün öğrendi. Sırt çantamıza iki takım iç çamaşırını koydular. Binlerce insanla beraber iki rekât sefer namazı kıldırıp yola çıkardılar.

Günlerden sonra Çanakkale'deyiz işte...

Bizi ve devletimizi yok etmek için, dünyanın bütün çocuk katilleri toplanmış ve buraya gelmişler. Denizler yüzlerce savaş gemileriyle dolu. Çok acımasız ve şiddetle ateş ediyorlar. Üstümüze yağmur gibi mermi ve şarapnel yağıyor. Umurumuzda bile değil. Dün gece sabaha kadar karşılıklı ateş ettik. Birçok kardeşimiz mertebelerine ulaştı. Henüz bize nasip değilmiş. Şehit olmayı çok istememe rağmen, düşmanın mağlup olduğunu görmeyi de çok istiyordum. Hayırlısı ne ise o olsun. Harputlu Ömer Çavuş da burada. Çok kahraman bir insandır. Harputlu Ömer Çavuş, "Düşmanın hepsine yeteriz," diyor. İnşallah yeteriz.

Düşman çok çeşitli; İngiliz, Avustralyalı, Hintlisi, Anzakları, hepsi bir tarafa, bizimle savaşmak için, Mısır'dan kandırılarak getirilmiş Müslüman askerleri bile var. Bunu aklım almıyor. Uyanık olunuz!.. Bizi bize de vurdurabiliyorlar...

Dün de çok üzüldük. Harputlu Albay Hulusi Efendi vuruldu. Mermi alt çenesinden girmiş ve şakağından çıkmıştı. Onu sargı evine götürdük. Albay Hulusi Efendi yarasına rağmen gülüyordu. "Bu yara beni öldürmez. Biz buraya şehit olmaya gelmiştik, ama nasip değilmiş," diyordu. İnşallah iyileşir. Ona çok ihtiyacımız var.

Bu resimlerimize bakıp da ayakkabıları ne-rede diye merak edeceksiniz. Hemen söyleme-liyim. Bizim hiç ayakkabımız olmadı ki? Sade-ce çarıklarımız vardı. Yol boyunca ezilip gittiler. Üstümüzdeki elbiseler devlet malıdır. Ne kadar korumaya çalışıyorsak da yıpranıyor. Geçen gün beş tane birden yama diktim ve elbiselerim yepyeni oldu. Dizlerim açıkken kendimi çıplak hissediyordum. Yamaladım ve rahatladım. Şim-di bayramlık çocuklar gibi seviniyorum. Çan-tamdaki son temiz çamaşırlarımı da giyindim. Yarın öbür tarafa geçiyoruz, elbiselerimiz “cen-net libası” olacakmış.

Ve işte bugün öte yakadayız. Aradan yıllar geçti. Siz bizi görmeseniz de biz sizi görüyoruz.

Bu naçiz canlarımız pahasına vatanımız kur-tuldu.

Ama sizin bu haliniz ne!..

Dün bizi vuranlarla el ele ne yapmaya çalışıyorsunuz?

Sakin ola onlara güvenmeyiniz. Onlar içten pazarlıklı insanlardır. Size asla dost olmazlar. Onlara asla sırtınızı dönmeyiniz.

Zafiyet ve aciziyet göstermeyiniz!.. Zayıf bir anınızda tekrar gelecekler. Unutmayınız!..

“Su uyur, düşman uyumaz.” Bilesiniz!..

Bu aziz vatan toprağını, kanlarımız ve canları-mız pahasına size emanet ettik. Asla bir karış top-rak vermeyiniz. Bir çakıl taşı verirsiniz gerisi gelir.

Kanla alamadıkları bu aziz vatan toprakları-nı parayla almak isterlerse reddederiz. Toprağı-nı düşmanına parayla satan hiçbir millet iflah olmamıştır. Kısa bir zamanda sonları hüsrana ol-muştur. Unutmayınız!..

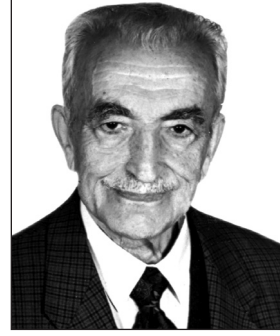
Aksine davranıp da buraya yüzleri kara, elleri boş gelmeyesiniz. Zira **Allah vatan toprağını parayla satan ve savunma görevini yapmayan-lara büyük bir azap hazırlamıştır.** Bilesiniz!..

Umarız ki, bu cennet vatanın kıymetini ebe-diyen bilip koruyasınız.

Mutlu yarınlarda görüşmek üzere hoşça ka-lınız.

İLKBAHAR

Ali Rıza GENÇOSMANOĞLU

Ali Rıza GENÇOSMANOĞLU

Yeşil örtü altında ağaçların dalları,
Peteklerden taşıyor arıların balları.

Ekilip de sulanmış tarlalar yeşil deniz,
Onları da hayranlık ve coşkuyla gözleriz.

Yılanlar, elöpenler, uykusundan uyandı,
Karanlık yuvalara sanki bir ışık yandı.

Arılar bal toplamak coşkusuyla uçtu,
Doğadaki canlılık sanırsın bir yarıştı.

Bir ses ile irkilip gökyüzüne bakarken,
Yuvaya dönüyordu leylekler de pek erken.

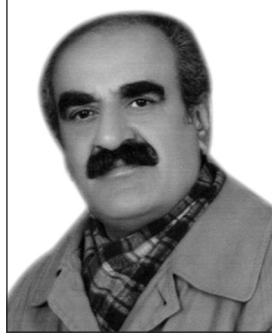
Velhasıl neye baksam hayranlıktan şaşkınım,
Harikalar dünyası, bahar senin aşkınım.

15 Ekim 2010 tarihinde Ankara'da yaşamını yiti-ren değerli hemşehrimize Tanrı'dan rahmet diliyo-ruz.

BABAM SABRİ BAYKUT VE FIKRALAR

Mahir BAYKUT

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin Mayıs-Haziran 2010 sayısında; Çuhadargil ailesi ile babam Sabri Baykut'tan kısaca bahsetmiş ve babamdan dinlediğim veya bizzat yaşadığım olayları sizlere anlatmaya çalışmışım. Kaldığım yerden devam ediyorum.

Mahir BAYKUT

Sıpa ve Pisikler

Rahmetlik Hatice Bibim, insan sevgisiyle dolu olduğu gibi hayvanları da çok severdi. Çünkü acıma hissi, merhameti ve saflığı dillere destandı. Bir gün babama konu komşudan bir haber geliyor:

- Sabri Dayı, bacın Hadice Hanım sokakta ne kadar pisik (kedi), sahipsiz sıpa vs. varsa evine dolduruyor ve besliyor.

Bunun üzerine babamın çok canı sıkılıyor. Hemen bibime haber gönderiyor:

- Bacı, hazırlık yap evine oturmaya geleceğim, diyor.

Bibimin etekleri tutuşuyor. "Ulaa! Sabri gelir de bu hayvanları görürse beni malamat eder," diye düşünüyor. Derken babam eve geliyor. Hal hatırdan sonra, hiç bilmiyormuş gibi sorduğu ilk soru şu:

- Bacı, mallardan neyin var?

- N'ola anam; iki inekle, iki pisik var.

Bu arada babam bir dikkat ediyor ki çarktan (banyo) o biçim miyavlama sesleri geliyor. Meğer bibim, babam görmesin diye bütün kedileri çarka zula etmiş. Güya ki babamdan saklayacak. Babam hemen anlıyor tabii, ama hiç bozuntuya vermiyor. Sonra diyor ki:

- Bacı, hele bir de ahıra bakalım.

Babam ahıra gidiyor ki, ne gitsin!.. Bibim, babam güya anlamasın diye eşek sıpasının her yanını bulduğu çaputlarla sarmış ve güya ineğe benzetmiş. Babam sıpaya doğru yaklaşınca bibim hemen feryadı basıyor:

- Ula Sabri getmeyesin, o inek vurujidir.

- Eyi de bacı, bu ineğin boynuzları yok ki?

- Anam Sabri, o inek goliktir.

Halbuki ahırdaki merkep sıpasından başka bir şey değil... Babam bakıyor ki ne kadar da tembih etse, ne kadar söylese de olmayacak, çaresiz susuyor.

Ne yaparlarsa yapsınlar, bibim rahmetli olana kadar gizli gizli ne kadar sahipsiz ve aç hayvan varsa evine doldurur, elinde ve evinde neyi var neyi yoksa onlara yedirmeye devam ederdi. Allah gani rahmet eylesin.

Maaşımı Karıştırmayasın

Ağın-Tataragaşı Mahallesi'nde oturan Hatice Bibim, uzun yıllardır beslediği ineğini satmış ve parasını Ağın'daki bankaya yatırmış. Banka müdürüne de sıkı sıkıya ineğin parası ile maaşımı karıştırmamasını özellikle tembih etmiş.

Hatice Bibim bankadan çıkar çıkmaz, bankadaki memurlardan birisi muziplik olsun diye babamı telefonla arayarak, ablasının sattığı ineğinin parasını bankaya yatırdığını ve maaşıyla karıştırılmamasını istediğini haber vermiş.

Babam hiç durur mu?.. Hemen ablasının örtmedeki evine gitmiş. Surat bir karış! Hatice Bibim işkillenmiş ve kardeşinin surat asma nedenini anlamak için de eşelemeye başlamış. Babam uzun süre direndikten sonra nihayet baklayı ağzından çıkarmış:

- Canım çok sıkkın abla! Hiç sorma, bankadaki tüm paralar birbirine karışmış...

Hatice Bibim kıpkırmızı kesilmiş, titremeye başlamış. Örtüsünü bile başına tam örtmeden soluğu bankada almış. Müdürün karşısına dikilerek:

- Ula, devrülesi kerh.... Ben sana, inek paramı maaşıma garuşturmayasın, dememiş müydüm?

Yonca Tohumu

Yetmişli yıllarda babam, Ağın Ziraat Teknisyenliğinde selektör makinistliği (Suni tohumlandırma) yapmaktaydı. Aynı zamanda dairenin evrak, muamelat ve daktilo yazışmalarına da bakardı. Civar köylere, yonca tohumu, gorurga, ilaç vs. temin ederdi.

Gel git, Ağın'ın köylerinde adı uyanıklığıyla ve çokbilmişliğiyle tanınmış bir muhtar var ve bu muhtarın sözü epey duyulmuş durumda. Tabii bu muhtarın ünü babama da geliyor. Babam da uyanık geçenlere; muziplikleriyle, şakalarıyla ders vermeleleriyle meşhurdur. Hani olacak ya, bu muhtarın günün birinde daireye yolu düşüyor. Babama:

- Sabri Dayı, bana 1-2 kilo yonca tohumu lazım, diyor.

Babam ise, "fırsat bu fırsattır," diyerek oyununa başlıyor.

- Yav muhtar, keşke üç-beş gün önce geleydin. Çok güzel bir tohum vardı; ama geçen gün gelen köylülere dağıttık, diyor. Ardından da:

- Sen on beş-yirmi gün sonra gel, Amerika'dan çok güzel bir tohum gelecek, kimseye vermeyeyim de sana ayırayım. Ama kimseye söylemek yok, deyince, muhtar sevinerekten gidiyor. Sonraki günlerde babam başlıyor işe. Çarşıdan bir kelep inşaat teli ve birkaç pense alıp gidiyor daireye. Telleri gören diğerleri:

- Sabri Amca ne yapacaksın bunları? deyince, babam telleri ve penseleri bunlara veriyor ve:

- Şu uyanık muhtara bi güzel ders verecem. Hele siz şu telleri yonca tohumu büyüklüğünde kesin, gerisine karışmayın, diyor.

Dairedekiler, babamla birlikte telleri üşenmeden bir güzel kesiyorlar ve nihayet günler sonra muhtar daireye geliyor. Uyanık ve çokbilmiş muhtar, bu arada sessiz bir şekilde babama yönelince; babam, telleri kesekâğıdına koymuş bir vaziyette, güya diğerlerine çaktırmadan muhtara teslim ediyor. Muhtar:

- Sabri Dayı, bu nasıl tohum? Demir gibi ağır, diyor. Babam da:

- Ula Amerikan tohumu bu, hiç bizimkilere benzer mi? Hele sen git de ek, ondan sonra keyfi seyret, diye karşılık veriyor.

Bu lafı duyan muhtar durur mu? Hemen köye gidiyor ve tohumları bir güzel dikeyor, suluyor... Gel zaman git zaman tarlada hiçbir hareket yok. Adam daha sonra gerisin geri babamın yanına geliyor:

- Sabri Dayı, hiçbir şey çıkmadı. Bu nasıl tohum? deyince, babam:

- Ula muhtar, bu tohum özel tohum; ilk sene bitmez, seneye fışkırır, deyip adamı bir güzel geri gönderiyor.

Tereyağlı Pirinç Pilavı

Sene 1945... Kıtık zamanı, Ağın'da iş-güç yok. Babamla Kadingilin Hâkim Emmi, bakıyorlar ki olmuyor, Karşıgeçe'ye yani; Ehme, Hıdıröz, Pulur, Karasar... yörelerine ayakkabı tamirciliğine gidiyorlar. Bir de aldıkları kösele çürük çıkmasının mı! O kadar sıkıntının içinde, Hâkim Emmi babamın kulağına eğilerek:

- Ula Sabri, çekici yavaş vur. Bu 'imanını bilmem nettiğimin köselesi dağılmaya sakın!', diyor.

Öyle böyle derken, babamla, Hâkim Emmi köy köy dolaşp iyice acıkıyorlar. İkisi de o biçim açlarken Karasar yöresine de uğruyorlar. Ayakkabı tamiri için oranın ağasının evine gidiyorlar. İş-güç arasında ağa, bizimkileri yemeğe buyur ediyor. Babamla, Hâkim Emmi makata oturuyorlar ki ne oturalar!.. Koca bir sinide tereyağlı pirinç pilavı ve o biçim yemekler, tatlılar, meyveler... Hele de o pilavın dumanı öyle bir tütüyor ki, sorma. İki gündür doğru düzgün bir şey yemeyen Hâkim Emminin ağzının suyu akıyor. Bu arada babam, Hâkim Emmiye yıllarca tüm Ağın'da anlatılacak bir muziplik yapıyor ve ağaya aynen şöyle diyor:

- Ağam sağ olası, ama biz daha biraz evvel diğer evde yemek yedik.

Bunu duyan Hâkim Emminin gözleri yuvalarından fırlıyor. Ağzını açıp, "yok ben açım" da di-yemiyor ve babamın kulağına eğilerek:

- Ula Sabri, yemeği yemedin ama iyi b... yedin, diyor.

Tabii ki ayakkabı tamirciliğinden zarar ediyorlar. Paltolarını ikişer liraya satıp yol parası ediyorlar ve gerisin geri Ağın'a dönüyorlar.

HAYATINIZIN RENGİNİ BİLİYOR MUSUNUZ?

Dr. Erdal ATABEK

“Bir zamanlar hayatı tozpembe gö-rürdüm. Ne güzel günlermiş onlar. Her şey gözüme güzel görünürdü. Çok mut-luydum. Hiç başka türlü olamaz gibi gelirdi. Şimdi, her şey geride kaldı.”

“Ayrıldığım zaman sanki dünyam karardı. Günlerce ne yapacağımı bile-medem gezdim durdum. Yerde miyim gökte miyim, bilemedim. Sonra sonra düzeldim. Biraz çevremi fark etmeye başladım. Şimdi, geçen günlerime üzülüyorum. Boşuna kendimi hırpalamışım. Belki de çok önceden doğrusu buydu.”

“Hayatım çok renksiz. Ne yapmalı bilmiyo-rum. Bütün günlerim birbirinin aynı. Artık gör-mekten bıktığım yüzler, konuşmak istemediğim hepsi birbirinin benzeri konuşmalar. Hayatım bir alışkanlıklar zincirine dönüştü. Şöyle başımı alıp kaçma, isteğim bile yok. Öyle bıkkınım.”

Hayatın renklerini hiç düşündünüz mü?

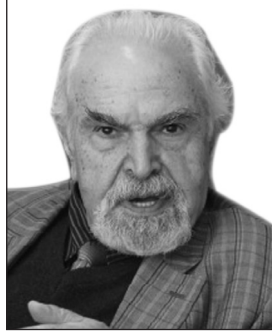
Mutluluğun tozpembesiyle, mutsuzluğun sim-siyahlığından başka renk yokmuş gibi davranırız. Bir de renksizlik.

Oysa hayatın her döneminin, her diliminin renkleri vardır. Tozpembeyle simsiyah arasında doğanın nice rengi oynar durur.

İçimizden fıskıran bir sevinç anının şafak kır-mızısı nasıl da sarıverir bizi. Her yanımız nasıl can-lı, nasıl sıcaktır.

Umudumuz birdenbire kırıldığında “renkleri-miz” nasıl da soluverir. Bir kahverenginin kendi içine kıvrılmış hüznünü duyarız.

Belki de içimizde bilemediğimiz bir ressam, nerede oturduğunu anlayamadığımız bir ışıkçı var. Yaşadığımız her anın, her duygunun, her düşünce-nin renklerini, ışıklarını değiştiren, onları parlatan, soluklaştıran, canlandıran, söndüren bir bilemedi-ğimiz varlık.

Erdal ATABEK

“Sarı” günlerimiz vardır, “mavi” günlerimiz, “eflatun” günlerimiz, “gri” günlerimiz.

Bazen bir günün içinde nice renk-ler değişir durur.

“Limon sarısı” başlayan bir güne, sevdiğiniz biri bir avuç “leylak rengi” katıverir, arkadan pembelerle maviler yarışır. Hayatınız “renklenir.”

Bazen de canlı bir “kırmızı”yla başlayan günümüz, tatsız bir olayla “gri”leşir, ama sonra tatsızlık düzelir, günün geri kalan dilimini “uçuk mavi” yaşarız.

Her günümüzün içine bir “pembe” noktacı koyabilmeyi, bir tutam “mavi” serpivermeyi, bi-raz “filiz yeşili” katabilmeyi başarsak.

Renklerin insan üzerindeki etkileri çok konu-şulmuş araştırılmıştır.

Kırmızı, canlandırır.

Yeşil, sakinleştirir.

Pembe, neşelendirir.

Gri, hüzünleştirir.

Siyah, düşündürür.

Kahverengi, içine kapar.

Gene de, renklerin etkileri konusunda böyle-sine önyargılı olmamak gerekir. Karşılaştığınız renkler, sizin içinizdeki renk kadar etkili değildir. Bunu siz de duyarsınız, anlarsınız.

Her renk üzerinizde her zaman aynı etkiyi yapmaz.

İnsanın en çok bağdaştığı renk, içindeki renk-le uyumlu olan renktir.

“Uçuk mavi” günümüzde koyu mavi bile, bi-zim için çok iyi değildir. Kahverengi zamanımız-dayken kırmızı bize batar, rahatsız eder.

Erkek adları arasında renk olduğunu sanmıyo-rum, ben rastlamadım.

Kadın adları arasında “pembe” vardır, “beyaz” vardır, “gülbeyaz” vardır.

Bir kız çocuğuna “pembe” adını koymak ne güzeldir. Bu adı, cesaretle yaşayan çingeneler koyar. Hayranlık uyandıracak bir buluştur aslında.

“Hayatımıza biraz renk katmak” nasıl bir özelemdir.

Nedir peki, “hayatımıza biraz renk katmak?”

Günlük akışı içinde tekdüzeleşen hayatımızı, biraz değiştirmek.

Alışkanlıkların içinde kaybettiğimiz duygularımızı, biraz canlandırmak.

Yılların içinde fark etmez olduğumuz eşimizi, biraz değiştirmek.

Neler neler yapmayız bunlar için?

Bir gün, bir demet çiçeği kapıp masamızın üstüne koymak.

Değişik bir parfüm bulup kokumuzu yenilemek.

“Biraz çevremizi genişletsek” diye düşünmek.

“Kendine şöyle bir bluz alsan” demek.

Şöyle, içimizi kıpırdatacak, içimizi hop ettirecek, “ne güzel” dedirtecek bir şey, bir yenilik, bir değişiklik.

Neler neler yapmayız bunlar için?

Giyiniriz, soyunuruz, gezeriz, otururuz, okuruz, seyrederek, bakarız, bakmayız, dinleriz, dinlemeyiz, severiz, kızarız, bırakırız. Neler neler.

Oysa, önce içimizin renklerini görmeyi bilmeliyiz.

Pembelerimizi boğan nedir?

Mavilerimizi örten nedir?

Beyazımızı neler kirletiyor?

Asıl renklerimiz nedir? Bizi biz yapan renkler.

Önce bu renkleri görmeyi, tanımaya başarmalıyız.

Sonra da, ayırık otların bastığı bir çiçek tarhı gibi bizi sarartan, karartan renkleri bulmayı, ayıklamayı başarmalıyız.

Bunu yapabildiğimiz zaman, kendi renklerimiz ışıl ışıl parlayacaktır. Kendi ışığımız ortaya çıkacaktır.

Kendi rengimiz, kendi ışığımız, hayatın renklerine, hayatın ışıklarına karışacak, canlanacak, parlayacaktır.

Bu da, kendi elimizdedir.

Kendimizi günlerin süregiden akışına bırakmazsak, yaşama isteğimizin farkına varırsak, kendimizi geliştirmeyi bilirsek, kendimizi yenilemeyi hayata saygı olarak görürsek, bunu başarabiliriz.

O zaman görürüz ki, sıkıntımızı sürekli alışverişle bastırmak, ne yapacağını bilemeden oradan oraya koşturmak ya da her şeyi anlamsız bularak yaşamaya küsmek yanlışmış, boşunaymış.

O zaman görürüz ki, aslında, biz kendi renklerimizden bilmezmişiz, bunları anlamazmışız, bunlara uyan renkleri görmezmişiz.

Her insan bir renk cümbüşüdür.

Hayatın insana verdiği renklerden daha fazlasını, insan hayata verir.

Doğa insana yedi renk vermiştir, ama insan doğaya sonsuz renkler verir.

Doğada güneşin doğması ve batması için bir gün gereklidir.

Ama, düşünsenize, insanın içindeki güneşin doğması ve batması bir günde kaç kez olabilir.

Kendi renklerimizden göremezsek, bu renkleri nasıl canlı tutacağımızı bilemezsek, her şeyi başkalarından beklememiz kaçınılmaz olur. Beklediklerimiz gerçekleşmeyince de, umutsuzluğun grisi, siyahı bizi sarar.

Oysa, güneşimiz de, dolunayımız da içimizdedir.

Yeşilimiz, kırmızımız, sarımız, mavimiz, beyazımız, siyahımız içimizdedir.

Renkleri karıştırmak, açmak, koyultmak elimizdedir.

Yeter ki, hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmeyelim.

Hayatı kendi renklerimize yoğuralım, hayata kendi renklerimizden katalım.

Bu da kendimizi, kendi kişiliğimizi geliştirmekle olacaktır. Yaşama cesaretimiz, hayatı görebilme gücümüz, yaratma gücümüz, ışığımızı parlaklaştıracak, renklerimizden ortaya çıkaracaktır.

Unutmayalım. Hayat, yaşama sevinci olanları sever.

Kışkırtılmış Erkeklik Bastırılmış Kadınlık
adlı kitabından.

ÜÇ HİKÂYE

Tanju DEMİRKOL

Evvel zaman içinde,
kalbur saman içinde

Bilmem köyün birinde
Köylerden de Vahşen'de

Yaşarmış güzel adam,
iyi kalpli sevilen

Adı Bekir,
ama namı diğer Dağdeviren

Tanju DEMİRKOL

Durulacak zaman mı
su içti kana kana

Ciğeri eridi dua etti
Yaradana

Zamansız gelmiş
sarıtan bir incir yiyemedi

Bozulmuş bostanlar,
karpuz bile kesemedi

Hayik mayik demeden armudu taşlamalı
Zaman fazla geçmeden masala başlamalı

Tapu'dan gelenler kapıları çalmış tak tak
Büyük hevesle tarlalar edilmiş istimplâk

Koca Fırat tutulmuş güzelce de göl olmuş
Ağın girmiş mezara, Keban tahta oturmuş

Devlet kuşu bilinmez ne çıkarsa bahtına
Bu sırada sular da gelmiş köyün altına

Ne oldu acaba Tanusa, Dahdi, Çölmeker
Suya gidenleri saymayalım birer birer

Akıla gelmez ilgilendirmez kimisini
Olacak iş değil merak sardı birisini

Uzunca bir süre dalgın dalgın göle baktı
Of çekerek sutoliğini sırtına taktı

Islıkla bir türkü tutturdurdu kendi kendine
Yüzerek hesapladı geldi Lar'ın üstüne

Derin bir nefes aldı şişirdi ciğerini
Daldı suyun içine buldu söğüt dibini

Dağdeviren bakındı, bir kayaya oturdu
Gerçi yorulmamıştı ayakta da dururdu

Göle rağmen Lar'ın gözesi hiç kurumamış
Hilaf yalan yok sal taşlar bile bozulmamış

Çoban olduğu günler bir bir aklına geldi
Tabakasından bir tütün sardı hafifçe nemli

Demlikler oradaydı, çay yoktu demlemeye
Zaten gitmesi gerek vakti yok beklemeye

Hemen yola koyuldu, yüzdü bir iki saat
Git git bitmez ne de derin olmuş bizim Fırat

Karanlık çökmüştü çıktı suyun üstüne
Yorulmuştu sanki yüzmek zor geldi gözüne

Ne çare varacaktı karaya yorgun argın
Dönüp tekrar baktı arkasına dalgın dalgın

Davun dereden yukarı Vahşen'e erişti
Göl de kupkuruydu ama şimdi terlemişti

Uyudu sabaha kadar, yedi lapasını
Koyuldu Ağın yoluna, çaldı kapısını

Ağın Sağlık Ocağı bizimkinin ofisi
İçerde bekliyordu çay ile iskemlesi

Selam kelim çay derken oturdu sandalyeye
Doktor da kapıyı vurdu ezile büzüle

Turan Bey kusura bakma, düştüm eline
Elazığ'a gitmem lazım, işim var acele

Turan söze karıştı, fazla söz söyletmedi
Babacan tavrı ile bakın neler söyledi

“O ne demek doktor bey biz neden buradayız
Otuz sene çalıştık hastaya biz bakarız

Saygımı sunarım profesöre, doçente
Ama yetiştirmişiz kendimizi elbette

Hiç merak etmeyin buralar bana emanet
Emanete hiçbir zaman edilmez hıyanet”

Uzatmayalım çaylar içilirken odada
Biri girdi içeri sanki biraz komada

Hemen teşhisi koydu görür görmez hastayı
Hemşire hanım çabuk hazırlayın masayı

Getirin suyu, üsküreyi, zabıt kalemi
Beyin kanaması geçiriyor bizim emi

Bizim hasta bayıldı, düştü girdi komaya
Fırsat olmadı bayılta otu koklamaya

Gün bugün Dağdeviren haydi göreyim seni
Hastanın kafasına geçirdi üsküreyi

Zabıt kalemlerle etrafına attı bir çizik
Kesilecek kafa da olsun biraz estetik

Neşter ile operasyon tam beş dakika
Vallahi kesildi kafa oldu iki şakka

Baktı beyin damarı pıt pıt diye atıyor
Attıkça kan dışarı Cirik gibi akıyor

Tam bu sıra Gonca sekreter girdi odaya
Acil telefon var dedi salına salına

Ameliyattan daha acil başka ne ola
“Alo Ümmügülsün, sen misin gözün kör ola”

“Benim ya ne ya çabuk sabrım yok beklemeye
Köye patos geldi yetiş boyun devrilmeye”

İçeri geldi Dağdeviren acep ne yapsın
Bir yanda ameliyat bir yanda Ümmügülsün

O saatleymiş şimşek çaktı, akıl çok onda
Pıtırayan yeri yamadı gara sakızla

En kısa rotayla harmanda aldı soluğu
Patosa verdi ekinleri sabaha doğru

Kan ter içinde kaldı her tarafı perişan
Bu kez havadan değil Ağın’a geldi yayan

Çınarın altında tavşankanı bir çay içti
Hastaya da yetişemedi iş işten geçti

Ama durun bakalım yaranızı sararız
Hastanız öldü ama yenisini yaparız

Bu güzel sözleri duydu hasta sahipleri
Biraz üzgünlerdi şimdi düzeldi tipleri

Azcık umutlandılar bizim Bekir Kaya’dan
Nasıl olacak ki dediler hep bir ağızdan

Hoop! Durun bakalım dedi bizim Dağdeviren
Tamam yapacağız dedik adamı yeniden

Ancak biraz masraflı olacağına benziyor
Biliyorsunuz hamama giren çok terliyor

Elli kilo et alın bizim Mehmet kasaptan
Kafa ile kol, bacak gelir sizin mevtadan

Ben birleştiririm güzel olur eskisinden
Zorla öğrendim Elazığlı profesörden

Bıçakla kesti biçti, şekil verdi etlere
Beğenmedi değışti bilmem kaç kere

Elleri hayat verir bütün kötü dertlere
En sonunda eti, kemiği yaptı yekpare

Salçalara buladı sardı bir de folyoya
Sabaha dirilecek dedi koydu buzluğa

Herkes sabır ile sabaha kadar bekledi
Kim bilir kimler ne dedikodular ekledi

Sarılmış sarıklar açıldı sabah erkenden
Bizim emiyi beklerken ses çıkmıyor etlerden

Ne oldu dediler Dağdeviren’e bakarak
Üstüne yürüyüp de ortalığı yıkarak

Bekir Kaya ahaliye bir baktı gülerken
Mırıldandı kendince etrafında dönerek

“Dün gece çok güzeldi gün çaldığım feleğin
Kebabı da hoş oldu getirdiğiz etlerin”

AĞIN'DAKİ DOYUMSUZ ÇOCUKLUK YILLARIM

O. Asal UÇKUNKAYA

Daha 7 yaşlarındaydım, babaannem Emine Bacı amcamların yanındaydı. Dedem Kaya Dayı sabahın erken saatinde kalkan, gün ağarmadan işine koyulan bir kişiliğe sahipti.

Yine gün ağarmadan kalktık. Dedem bayat ekmekleri küçük küçük doğrayarak sıcak süte koydu, beraberce yiyip, merkebimize heybeleri koyup Gâvurunsuyu'nun yolunu tuttuk. Güneş doğup hava ısınana kadar bos-

tanları suladık, sebzeleri topladık, bağa inip üzüm toplayıp merkebe dedemin koyduğu üç heybeye taksim ederek Karataşlık'ın yolunu tuttuk. Heybenin birini şimdi ismini hatırlayamayacağım yalnız yaşayan (çocukları gurbette olan) kişiye, diğer heybeyi de yine ismini hatırlayamadığım Ağın'da memurluk yapan beyfendinin eşine bıraktık. Eve geldiğimizde dilim damağıma yapışmış, acımdan öleceğimi hissediyordum.

Dedem, kümeden getirdiği 4 yumurtayla, alelacele bostandan topladığımız taze domates, biber ve taze tereyağıyla mıkla (melemen) hazırladı. Taze yayık ayrıntı da kalaylı bakır tasa kondu, çalakaşık yedik. Hayatım boyunca dedemin hazırladığı mıkla'nın tadını ustaların ustası da hazırlasa bulamadım.

Normal günlerde sabah kahvaltıları Ağın'da benim için adeta şölendi. Hele Annuh'a ekmek banıp yemek, Andiri'de hedik pişerken veya malez (sucuk, orcik, kırmıtık ve bastığın ön hazırlık malzemesi) yapılırken harlı ateşin sonunda kapı önünden toplanan kalınlığı iki parmak olan isotların (dolma biber) tohumlu baş kısmı ustalıklı çıkarılıp içine şimdiki güveç malzemeleri konulup, tohumlu baş ustaca yerine yerleştirilip kızgın küle bırakılırdı. Biberler iyice piştikten sonra, açıldığında mis gibi kokan domatesli bulgur pilavı üzerine kuru reyhan ekili, taze yayık ayrıntı ile bunları ye-

O. Asal UÇKUNKAYA

mek bir tat cümbüşüydü. Andiri'nin biberleri de zehir gibi acı olduğundan, sabah kalkıp dilimi dudağımda gezdirdiğimde hâlâ acılığı hissedirdim. Közde biber güvecini en güzel Ejdergil'in Acikgil kolundan olan rahmetli dayım İlhan Uzunoğlu yapardı

Ağın-Karataşlık'taki evimizde hab (süt paylaşım sistemi) sırasının bize gelmesini kardeşlerimle dört gözle bekledik. Hab; bugün pek kalmadı

ama küçük bir paylaşım kooperatifiydi.

Rahmetli annem Hatice Uzunoğlu mutfakta ekmek pişirir, babaannem Emine Uçkunkaya'nın yer yayığını belini tuta tuta alından boncuk boncuk ter dökülürken yaymasını ve masurayı yayığın üstüne vurup köpükten biran önce yağa dönüşmesini bekledik. Babaannem tamam dediğinde, yayık annemin ve dedemin yardımıyla büyük bir bakraca dökülür, ayrıntı üzerinden büyük tahta kaşıkla yağ toplanmaya başlanınca, buğdayın yararlı kısımları alınmayan kendi unumuzdan yapılan sıcak ekmekle babaannemin önünde sıraya girerdik. Taze yağın sıcak ekmek üzerinde eriyişini ve yağlı ekmeğin tadını bugün almanın imkânı var mı?

Günümüzün yağları suni beslenen hayvanların yağı, ekmekleri de buğdayın en faydalı bölümü maalesef un yapılırken kaybolmuş olan sadece nişasta içeren ekmek...

Yalnız bugün ki bilgim ve deneyimim olsaydı, yağlı ekmeğin üzerine toz şeker ekmezdim. Ancak bu deneyimimi iki torunum Emre ve Emir'de kullanıyorum. İki torunum da şekerin tadını bilmiyorlar. Çünkü bizler çocukların hiçbir içeceğine ve yiyeceğine şeker ilave etmiyoruz.

Bundan sonra artık dergide sizlerle sağlık konusunda buluşmayı kendime vazife edineceğim.

Şimdilik hoşça kalın.

Ben, Ağın-Müderriş Hüseyin Efendi Mahallesi'nden rahmetli Nuriye-Salih Çelik'in torunu, Mehmet ve Saide Çelik'in kızı Şazimet Şebnem Ergül...

Burnumu sızlatan, terk edip bir daha dönemeyeceğim o güzel çocukluk günlerini geçirdiğim Ağın'ı çocuk gözümle anlatmak istedim sizlere.

Ağın, çocukluğumun mavi beyaz gökyüzüdür.

Babaannemin ve büyükbabamın kapının girişinde oturdukları ve giren çıkan torunları kontrol edip güzel sözler söyledikleri tahta oymalı kapıdır.

Eze'lerle evimizin arasındaki bitmek bilmeyen, hem korktuğum hem de zevkle geçtiğim o daracık koridordur.

Yazılarda, Üç dutlarda yenen kısırlar, elmalar ve o güzel akşam yürüyüşleridir. Fatma Halamın yaprak sarması, babamla Mustafa Amcamın yemek için getirdikleri sıcak pide, babaannemin katmeri, camiye ve dağa destek veren o güzel gökyüzüne bakarak dinlediğim Cuma salasıdır.

Ağın Kütüphanesinden aldığım ve okuduğum o güzel kitaplardır.

Öğleden sonra kaldığımız odada daldığımız serin uykulardır.

Şimdi İstanbul'da ne zaman bir Cuma salası (sela) duysam, bir gözleme kokusu gelse o güzel çocukluk günlerini anımsarım. Artık kapanan babaannemin evi, kaybettiğimiz dayılar ve enişteleler, dört bir yana dağılan kuzenler ve özlem ince bir sızıdır göğsümde. O yüzden az da olsa kalanları yakalayabilmek için Ağın'a gitmek çok mutlu eder beni.

Feribot yanaşırken mutlulukla hatırlarım ağaçta dut sallayan babamı...

Şazimet Şebnem ERGÜL

Yuvarlak çeşmenin başındaki sohbetleri...

Cemal Dayının evinin önündeki oturmaları...

Davarlar gelirken bizim çil yavrusu gibi kaçışmalarımızı...

Bir de çok yakın bir tarihte rahmetli olan Münevver Yengemin, duvarları sıvarken ortalığa yayılan o kerpicing serin ve huzur dolu kokusunu...

Bir Kurban Bayramını kutlamaya hazırlandığımız bu günlerde ben; babaannem, büyükbabam, halalarım, eniştelelerim ve kuzenlerimle birlikte geçirdiğimiz o güzel bayramları hatırlıyorum. O bayramlarda babaannem ve büyükbabam; değerlerini, her türlü zorluğa karşı korudukları yaşama sevinçlerini ve ailenin önemini gösterdiler bize, önder oldular.

Onlar, saygıyla yaşayarak ve yaşamla birlikte yürüyerek yaşamın, yaşamının derinliğini anlattılar bize.

Bir devir kapandı onların ardından, izler bıraktılar ve bizleri de; bilgelikleri ile gelecek kuşaklara günümüz insanının aksine yalın ve sade yaşayarak yaşamın sırrına erdiklerini hissettirdiler ve görevlerini layığıyla yapan sorumluluk sahibi kişiler olarak göçtüler bu dünyadan...

Şimdi İstanbul'da ailenin büyük kısmından ayrı yaşarken, kuzenlerimi ve birlikte geçirdiğimiz kalabalık yazları düşündükçe ne kadar şanslı bir çocukluk yaşadığımı düşünüyorum ve bana bu güzel günleri yaşatan Nuriye babaannemi ve Salih büyükbabamı özlemle anıyorum.

Kalanlara uzun ve sağlıklı bir ömür, bizi terk edenlere huzur ile rahmet diliyorum.

Ne mutlu ki Ağın'ı tanıdım ve yaşadım...

Kalın sevgiyle.

BAZI ŞAHISLARIN SEMBOLİK SÖZLERİ

Orhan ERCAN

El, ense, tuş...

Sahir İlter

Sol kroşe, nakavt.

Saim İlter

Pisiğim öldi!

Hatice Sakallı

Ne fayda, olacak.

Behice Gençosman

Ondan sonra...

Ülger Akıllı

Hele inceleyim.

Müfettiş Mehmet Akıllı

Galoor...

Kahveci Recep Dayı

Velahavle.

Mükerreme İkinci

Derhal.

Sağlık memuru Ahmet İkinci

Geleceğim.

Gıyas İkinci

Ya herro... Ya merro.

Nezihe Tırmaş

Nabızım durmuş.

Nuriye Kabasakal

Orhan ERCAN

İsuzi, Mitsubishi.

Kasap Hüsamettin Özer

Çünküim.

Hünülü Hasan Yazıcı

Gelirim, gelir.

Orhan Ercan

Bir kahve alayım.

Mahir Başar

Yüksek Okul lazım.

Öğretmen Ali Kabasakal

Kabak kemane.

Ahmet Remzi Erdoğan

Ölçmem gerek.

Lütfi Arif Soylu

Hep öldiler.

Memduh Soylu

Çocuğum.

Muhlis İkinci

Mahallenize çocuklar.

Belediye Başkanı Ekrem İspir

Emir...

Zabıta Osman Tayaz

Tamam, tamam, gereği düşünüldü.

Öğretmen Selami Yapıcıoğlu

Olur efendim.

Dükkâncı Saim Yılmaz

Çocuk dövülmez.

Öğretmen Gönül-Metin Şengez kardeş-

ler

Ağzımı açtırmayın.

Mustafa Yapıcıoğlu

Ula, bilir misin beni?

Nasıfağa-Ahmet Satır kardeşler

Kölen olam.

Günnaz Bibi

Seni kerata.

Noman Gençaydın

Tamam, tamam anladık yahu.

Öğretmen Abdulkadir İkinci

He...Ya... Cennette yaşıyoruz.

Hüseyin Uzunoğlu (Purutçu)

Olur kardeşim.

Halil İbrahim Hoca

İngiliz perçini.

Asım Yılmaz

Malı alınca kazanacaksın.

Hasan Uzunoğlu (Çorçil)

Karanti.

Şahabettin Özdem

Muayyer verme.

Edip Oğuz

Ne galdı ki?

Öğretmen Necdet Oğuz

Taze dem.

Fahri Türker

Sudan çıktığımda hemen tutun.

Apuşmalı Bilal

Otu çeker, köküne bakarlar.

Kemal Uygan

Oynama ulan...

Marangoz Niyazi Serttaş

Pırıl pırıl üç tane yetiştirdim.

Erdoğan Aydoğmuş

Korkun kelden, körden; topal da geliyor geriden.

Ziyattin Yazıcı

Az sonra belli olur.

Venkli Fahri Özdemir

Ekinler bunca olmuş.

Öğretmen Şeref Yücel

Haydin balığa.

Öğretmen Fuat Erben

Akkum gel.

Hakkı Erben

Tam zamanında geldin.

Muharrem Demirkol

Madem geldin dünyaya, çalış oğlum kim-yaya.

Hasan Vedat Demirkol

Ben ölsem mektup yazmaz mıydım?- Maynaklar, benden para istirler, şahit olun kim beni camide görmüş!

Cemal Yaşar

Torunum.
Nadi Güven

Ah... Bahadin deđirmeni.
Sadık Delibaşı

Her şey eskidendi.
Havnalı Zeki Özer

Bir dagga Muharrem, gonişirik.
Fatma Öztürk (Muhtar)

Biz arkadaşız.
Demir Özdemir

Hele gel, hele gel ki diyem.
Öğretmen Emrullah Küçük

Ahlağın bata.
İbrahim Küçük

Ve kezalike.
İbrahim Gülbahar

Hele öte get, pazarlık yapıriük.
Osman Aydemir

İstersen olur.
Şerif Aydemir

Beğeniürsen alacaksın.
Denizlili Bedri Odabaşı

Eskiden bele miydi?
Pağnikli Ömer Karadağ

He... He... Sen öyle bil.
Ömer Aslan

Kim demiş?
Erhan Kavuncu

Çece.
Hilmi Deniz

Bana sorarsan...
Fatma Deniz

İşiz yoksa ıslık çalın, çalın durun.
Müjdat Kaya

Artı (+)
Birol Korkmaz

Olur abi.
Varol Korkmaz

Ağır çay.
Pala Hüseyin

Çay, gelirrr!
Kahveci Avni

Aynen.
Mustafa Gültekin

Evet.
Öğretmen Kemal Yılmaz

*Ana-baba yok, el yok, göz yok.- Ula öte
gedin, oynamayın bennen.*
Şavki Gültekin

Başına gelen büliür.
Beşir Dayı

Gelin ki pağaç çekem.
Hasan İspanakcı

Olursa Hint horozu olacak.
Gardiyan Ziya Yılmaz

(Devam edecek)

ANILARIM...

Prof. Dr. M. Feyzi ÖZ

Bangkok'tan: Tayland'ın başkenti olan Bangkok'ta, Asya ve Okyanus ülkeleri temsilcileri ile Birleşmiş Milletler UNESCO temsilcilerinin katıldığı bir toplantı yapılmıştı. Bu toplantıda eğitim ve özellikle okuma-yazma sorunlarına çözümler aranacaktı. Ben de “Türkiye’de İlköğretim” ve “Yetişkinlere Okuma-Yazma Öğretimi” konularında iki bildiri sundum. Bildirilere büyük ilgi duyuldu ve Türk eğitimindeki gelişmeleri takdir edici konuşmalar yapıldı. Daha sonra bu bildirimler UNESCO tarafından yayımlandı.

Prof. Dr. M. Feyzi ÖZ

Bildirilerimde “Eğitim sorunlarının çözümünde en büyük gücün öğretmen unsuru olduğunu; bu nedenle, öğretmenlerin yetişmelerine büyük önem verilmesi gerektiğini” ifade etmiştim. Bildirimi tamamladıktan sonra, Japonya temsilcisi söz alarak şunları söyledi. “Biz de eğitimde öğretmenin büyük önemine inanıyoruz. Bunun için de nitelikli öğretmen yetiştirmeye çalışıyoruz.” Ülkemizde önemli bir olay olmuştu: Devletin en üst görevlerinde bulunmuş ve başarılı çalışmalar yapmış, sonra emekli olmuş bir zat, ilgili makamlara müracaat ederek, “Henüz çalışabilecek durumda olduğunu, kendisine köyde ya da kasabada bir öğretmenlik görevi verilmesini” istemişti. Ancak, devletten şu cevabı almıştı. “Çok başarılı çalışmalarınız oldu; sizi takdir ediyoruz. Sizi büyük elçi yapabiliriz, milletvekili, hatta bakan olmanız için yardımcı oluruz, fakat öğretmenlik görevi veremeyiz. Çünkü öğretmenlik özel bir eğitim gerektirir.”

Romanya’dan: Balkan ülkeleri ile Kültürel İlişkiler Komisyonu olarak Köstence’de bulunuyorduk. Köstence ve Dobruca halkı, bizim gibi Türkçe konuşuyorlar. Bizlere fevkalade yakın ilgi gösteriyorlardı. Her fırsatta Türkiye’yi görme arzularını dile getiriyorlardı.

Bir toplantının bitiminde, öğretmenler beni yandaki odaya davet ettiler. Çay ikramından sonra kitaplıktaki Türkçe yazılmış kitapları ve alfabeleri gösterdiler. Bir bayan öğretmen şunları söyledi, “Türkçe harflerinin en kolay bir harf sistemi olduğunu görüyoruz. Bu nedenle çocuklarımıza daima Türkçe okuma-yazmayı da öğretiyoruz ve bundan derin mutluluk duyuyoruz.” Bu ifadelere ben de çok memnun olmuşum.

Ertesi gün, 10 Kasım günüydü. Saat 9.00’da, büyük bir topluluk karşısında, sempozyum çalışmaları başladı. O sırada, Köstence’nin Romen olan Milli Eğitim Müdürünün, toplantı başkanlığına bir yazılı önerge verdiği görüldü. Önergede şunlar yazılıyordu: “Kendilerine büyük saygı duyduğumuz Büyük Atatürk’ün ölüm yıldönümü nedeniyle toplantıya katılanları, O’na bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum. Atatürk, Balkan ülkelerinin de fikirlerinden çok yararlandığı büyük bir Devlet Adamıydı.” deniliyordu. Bu önergenin oy birliği ile kabulünden sonra saygı duruşu yapıldı. Daha sonra verilen bir önergede ise, öğretmen yetiştiren Köstence “Pedagoji Enstitüsü” adının “Atatürk Pedagoji Enstitüsü” olarak değiştirilmesi isteniyordu.

Türk delegasyonu olarak, Romenlerin bu güzel davranışlarından çok mutlu olmuşuk.

ABD’den: Yüksek lisans ve doktora öğrenimi için ABD’de bulunuyordum. Prof. Dr. Schepauister adında bir öğretim üyesi, “İlkokuma-Yazma ve Ana Dili Öğretimi” dersimize geliyordu. Bir gün beni odasına davet etti; elime dergideki bir yazıyı verdi. Derginin yazarı makalesinde, şunları yazıyordu. “Türk harf sistemi dünyanın en kolay bir harf sistemidir. İngilizcede mektup yazmak için bile, sözcük kullanma ihtiyacı duyarız. Oysa Türkçede böyle bir durum yoktur. Biz de bir harf devrimi yapıp Türk harflerini alsak çok kolaylık olacak.”

Hocamız benden harf sistemimizle ilgili açıklama istedi. Sonra kendi adını bizim harflerle yazmamı istedi. Kalem alıp hemen “Şeposter” diye yazdım; eline alıp harfleri saydı ve şöyle dedi, “Ben de bu harf sistemini çok beğendim. İngilizcede on iki harf olan adımı, siz Türkçede sekiz harfle yazdınız. Bence de sizin harflere yönelsek iyi olacak.”

Üç ay içerisinde okuma-yazma öğretebildiğimizi öğrenince, harf sistemimizi daha da çok takdir etti. Çünkü İngilizce okuma-yazma ancak bir öğretim yılında öğretilabiliyordu.

Birçok kitapları da olan öğretim üyemizin, harf sistemimizle ilgili bu sözlerine çok memnun olmuşum.

ESKİ VAHŞEN ANILARIM...

Mehmet ÇATALTAŞ

Zelha Nine ile Kortik Dede yaşıtlarmış.

Düğün evlerinde kızlar eğlenirken gençler de kapıdan, pencereden, bacadan kızların bu eğlencelerini gözetlemeye çalışırdı. Her defasında da gözcü kızlar veya düğün sahipleri tarafından kovalanırlardı. Bu arada gece karanlığında kaçışmalar esnasında düşüp kafa, göz yarılmaları da olağan şeylerdendi.

İşte bizim rahmetli Zelha Nine ile Kortik Dede'nin de böyle güzel bir hatırası vardır. Eski Havuzlu Hakko'da Dede, sekide oturur veya abdest alırdı. Nine de su doldurmaya gelirdi. Hemen her karşılaşmada Dede, Nine'ye:

- Ne güzeldi Zelha, o düğün evlerinden beni kovaladığın günler... diye takılırdı. Nine de her defasında Dede'yi azarlardı.

Nine'miz yılanı afsunludur. Korkmadan ev yılanlarını tutardı, Bir gün yine yılanı tutmuş Hakko'ya getirmişti. Dede'ye doğru yılanın başını uzatarak:

- Bir daha bana laf atacak mısın? dedi. Dede korkmuştu:

- Get anam get. Şerrin ıssız dağlara! diye Nine'ye teminat vermişti.

Vahşen'de gençlik sevgileri, masum çehrelidir. Leyla ile Mecnun, Kerem ile Aslı örneği...

Gönül bağlayan gençler ekseriye kavuşmazlar. Ya kızlar başka yere gelin gider ya da oğlana başka yerden gelin gelir. Bu arada ailesine, kendisini Murat'a atacağı tehdidini savuran kızların muratlarına erdikleri de olağandır.

Bizim aileye bir asır içinde Ağın'dan tam on bir gelin getirilmiştir. Yakın tarihte de köyümüze Pağnik'ten çok gelin getirildi. Düğün

evinden kovalanan çocukların arkasında, gözcü kızlardan birisi şöyle seslenmiş:

- Şimdi sümüğünüzü çeke çeke bizi gözlersiniz. Biraz büyüdünüz mü haydi Pağnik'e kız istemeye...

Evet haklıdır kızlarımız. Yüce Allah'ın bol nimetlerinin toplandığı, yeşillikler cenneti Vahşen'den ayrılmak elbette güçtür.

Genç kızların düğün evinden, Zelha Nine ile Kortik Dede'nin anılarından sonra şimdi de kadınların eski düğün evinden söz edeceğim.

Kadınların düğün evi de dışarıdan görünmeyecek ve sesleri işitilmeyecek biçimdeki evlerin en kuytu odalarında yapılırdı. Duruma göre halka çevrilir; yaşlılar önde oturur, gençler arkada, ayakta dururlardı. Oyun bilmeyen gelinlerin "yerim dar" demelerini önlemek için ortada büyücek bir oyun yeri bırakılırdı. Elllerinde def bulunan, güzel sesli ve türkü bilen hanımlar bir köşede ahenge başlarlar; düğün sahibi veya yakınları topluluğun içinden oynayacakları zorla çekerek ortaya getirirlerdi. Oyuna kalkanların hangi ezgide oynayacağını bilen türkücüler, ona göre ahengi ayar eder, her oyuna kaldırılanın durumuna göre de türkü söylerlerdi:

Elmanın irisine

Mailim birisine

Hiç oynama uymiy

Muhallim karısına.

Derelerin alucu

Kınalı parmak ucu

Biraz soğuk söz ama

Kalacak Emoş Bacı.

*Kirpiğe bak kirpiğe
Altın dizmiş ipliğe
Benim yârim küçüktür
Dayanmaz garipliğe.*

*Yeşil hıyar soyarsın
Her çıkana uyarısın
Başka fistanın yok mu
Her zam bunu giyersin.*

Düğün gecelerinde kadınlar, erkeklerin oyunlarını alçak damlardan veya bahçe duvarları üzerinden gözlerlerdi. Yaşlı kadınlar süğünklerin, bahçe duvarlarının uçlarına kadar yavaşlar, oturlardı. Gençler ise arkada ayakta dururlardı.

Genç erkekler davul, zurna, gırnata, keman eşliğinde meydan veya bahçelerde halay tutarlar, Leylâni, Üç ayak, Büyük Cevizin Dibi, Tamzara gibi halay çekilen oyunlar oynarlardı. Tek tek oynama, kadın oyunu kabul edildiğinden bu biçim oyunlara itibar etmezlerdi.

Yaşlı erkekler, duvar diplerine oturur, belerini duvarlara yaslar halayı öylece izlerlerdi.

Ergin kızlar oyun kızıştıkça heyecanlanır, her biri kendi nişanlılarının oyunlarını gözlemek için birbirlerini iterlerdi. Bahçe duvarlarında veya alçak damlardaki süğünk ucunda oturan yaşlı kadınları, bu itişmeden aşağıda, duvar dibinde oturan yaşlı erkeklerin üzerlerine düşürdükleri de olurdu.

Bir kez böyle bir hengâmede İsmail Dayı'nın üstüne bir bayan düşer. Öteki kişiler horata ederler. İsmail Dayı, "Üzerime düşen evdekinden güzel bir şey olsaydı bari. Vaktinde beğenmeyip almadığım Hındikli Eşo, 40 sene sonra geldi, nişanladı, üzerime düştü", demesi üzerine, "Uyyy! Uslup şelege, sen benden güzel bir şey olsaydın bari, gök gözlü kirpi seni" diyerek oradan savuşur Eşo Bacı.

İnşallah o zaman Kâzım, daha Keklik Kamalağına gitmemiştir.

AYRILIŞ

Mehmet ERGÖNÜL

Hayal mahşerinden dönerken geri
Masal gözlüm, hasretliğin dindi mi?
Yürek isyanına kelepçe vurdum
Yalnızlığa mahkûm ettim kendimi.

Yollar sana varmaz yıkık köprüsü
Dallar susuz kalmış, yok yaprak süsü
Gurbette Eğin'in yanık türküsü
Göklere yücelip yere indi mi?

Bazı öz cana el, bazı yâr olduk
Bazı kervan geçmez bir diyar olduk
Harcadık zamanı ihtiyar olduk
Gene yoksul günler geri döndü mü?

Yıllar var ki başım önde gezerim
Yarınım yok ben de dünde gezerim
Has bahçemsin çıkar sende gezerim
Ayrılığın tam sırası şimdi mi?

BENİM

Nar çiçeklerinden bir çelenk örüp
Sılaya, gurbeti götüren benim.
Bin yıldır sabırla bu ıssız garda
Yolcusuz bekleyen son tren benim.

Sevda dudağında anlamsız soru
Yakan var içimde sönmeyen koru
Yüce dağlar ile dertleşen moru
Ağlayıp, sızlayıp yitiren benim.

Acıya beleyip bastığım yeri
Soldu beklemekten gözümün ferî
Gam çiçeklerini yıllardan beri
Issız bahçelerde bitiren benim.

SAĞLIKLI YAŞAM

Gülay BAYTAŞ

Yaşama biçiminizi değiştirmeye hazırsanız, buyurun birlikte Kuşadası Davutlar Köyü'ne şöyle bir uzanalım.

Kuşadası Davutlar'da, Samson Dağı'na yaslanmış, yemyeşil bir dünya cenneti. Kapısında, Hipokratın yukarıya alıntıladığım bu sözüyle karşılanıyorsunuz. Burası Doğal Tedavi ve Kaplıca Kür Merkezi; **“Natur-Med.”** Cilt, sindirim, boşaltım, solunum, kas-iskelet, sinir sistemi hastalıkları, ağrı sağaltım programları; sigara bıraktırma, dengeli ve sağlıklı beslenme programları uygulanan bir sağlık kuruluşu. Buradan hem bedeniniz ve ruhunuz arınmış, hem de sağlıklı yaşam konusunda aydınlanmış olarak ayrılıyorsunuz.

Katılımcılara “sağlık dostu” deniyor.

Burada sağlıklı yaşam, sağlıklı beslenme, doğru solunum yapma uygulamalı biçimde anlatılıyor.

İdeal kür süresi üç hafta:

1. hafta uyum (adaptasyon)
2. hafta gevşeme
3. hafta ikisinin dengelenmesi, sonuç alma haftası.

Sözü edilen bu tesiste hem hastalıklarınızdan kurtulabilir hem de doğanın kucağında, dingin bir ortamda dinlenebilirsiniz. Bu dinlence bol bol yiyip içme, uyuma, deniz kıyısında tembel tembel yatmaya dayalı alışlagelmiş dinlence anlayışından çok farklı bir dinlence olacak sizin için. Çünkü burada yaşam sabah horozlar öterken başlıyor. Sabah yürüyüşüne başlamadan önce ısınma hareketleri yapmak üzere 06.15'te uyandırılıyorsunuz. Samson Dağları'nda ya da mevsimine göre Güzelçamlı Sevgi Plajı'nda yapılan bir buçuk saatlik yürüyüşün

Gülay BAYTAŞ

ardından otele dönülüyor. Saat 09.00'da başlayan kahvaltıdan önce termal havuza giriyorsunuz. Havuzdan sonra diyafram solunumu yaptırılıyor 20 dakika. Ardından şu savsöz hep bir ağızdan söyleniyor: **“Sağlıklıyım, mutluyum, gencim, güçlüyüm, güzelim.”**

Kahvaltı açık büfe; “her şey dahil oteller”deki denli bol çeşit yok. Bol yeşillik, domates salatalık, zeytin, peynir, bal, eritilmiş tereyağı, yumurta, ekmek vb. Size özel beslenme uygulanyorsa kahvaltınız tabağınızda önünüze getiriliyor.

Kahvaltının üstüne şöyle keyif çayıyla birlikte bir de sigara tellendireyim deseniz işte bu olmadı. Çünkü burada açık alanlarda bile sigara içemezsiniz. Alkollü içki de yok...

Kahvaltı sonrası kısa bir dinlenmenin ardından size özel düzenlenen sağaltım programına göre ya “ozon tedavisi”ndesiniz, ya “kolon hidrotterapi” uygulanacaktır, bekliyorsunuzdur; ya “tansiyon gevşeme terapisi”ndesiniz ya da diğerleri. “Manyetik alan tedavisi”, “akupressur”, “elektro tedaviler”, “titreşimli vakum tedavisi”, “tıbbi masajlar”, “silisyum dioksitli çamur tedavisi”, “selilüt tedavisi” gibi sağaltımlar uygulanmakta burada. Bunlardan arta kalan sürede de termal havuzdan yararlanıyorsunuz. Üstünüzü giyinmeye zaman yok, gerek de yok. Burada size beyaz bornozlar veriyor. İçinizde mayonuz, üstünüzde beyaz bornoz... **“Sağlık dostları”**nın tümü böyle dolaşıyor tüm gün.

Akşam yemeği saat 19.00'da. Ama önce bir saat “Yaşam Okulu”nda **“Sağlık Semineri”** var. O gün anlatılacak konu girişteki kara tahtaya yazılmış. Akşam yemeğinden sonra serbest saatiniz başlıyor. Dilerseniz film izleyebilirsiniz.

niz. Ya da odanızda televizyon... Erken kalktığınız için uykunuz erkenden geliyor.

“Burası Avrupa’nın en anlamlı doğal sağlık merkezi. Gezegenimizde doğal tedavilere bu denli uygun bir zemini ve koşulları bulabilmek son derece zordur. Ben bunu 80 yaşındaki, 50 yıldır teorik ve pratik tıp mensubu olarak, asla abartmadan ve tüm inancımla söylüyorum,” diyor Prof. Dr. sc. med Karl Hecht.

Dr. Yaşar Yılmaz 9 yıl önce kurmuş bu işletmeyi. İki kızı ve eşiyle birlikte ailece işletiyorlar. Yılın 12 ayı burada yaşıyorlar.

Dr. Yılmaz’a, “Böyle bir merkez kurmak aklınıza nereden geldi?” sorusunu yönelttiğimde önce meslek yaşamını kısaca şöyle özetledi: “Erzurum Atatürk Üniversitesi mezunuyum. Bir yıl Kars’ta hükümet doktorluğu yaptım. Sonra Almanya’ya gittim. Burada anestezi, yoğun bakım ve ağrı sağaltımı uzmanlığının yanı sıra doğal sağaltım yöntemleri kurslarına katıldım. Mersin’de 14 yıl doktorluk yaptım. Klasik tıp yöntemleri ile doğal sağaltım yöntemlerini birlikte uyguladım. Son 9 yıldır burada salt doğal sağaltım (kür tıbbı) yöntemini uyguluyorum.”

Türkiye’de ilk “kür hekimi” olduğunu vurguluyor Dr. Yaşar Yılmaz. Doğal sağaltım uygulamaları ile kaplıca kürünü birleştiren tek kuruluşun da burası olduğunun da altını çiziyor.

Ardından, “Neden Kuşadası-Davutlar?” sorusunu yönelttiğimde şu yanıtları aldım:

“Kür olmanın bazı koşulları var. Kür merkezi olabilmesi için iklim çok önemli. Gürültü ve hava kirliliği olmayacak. Büyük yerleşim merkezlerinden uzak olacak. Doğayla bütünleşmiş, yeşil ve ormanlık olacak. En önemlisi de termal suyun birtakım özellikleri olacak. Buradaki suyun litresinde 6,5 gr. 30 tür mineral var. Minerallerin dağılımı bedene koştur. Özellikle gençleştirici mineral olarak bilinen SiO2 (silisyum dioksit) içeriyor. Bu nedenle de Avrupa Kaplıcaları Birliği ölçülerine uygun bir merkez.”

Bu tesisi kurarken, Bergama’daki antik **Asklepion**’dan esinlenilerek yola çıktıklarını belirtiyor Dr. Yılmaz.

Yunan söylencelerinde Asklepios, sağlık ve hekimlik tanrısı olarak biliniyor; Apollon’un oğlu. Söylenceye göre, Teselya Kralının kızı Koronis, Apollon ile sevişir ve gebe kalır. Tanrı Apollon’un çocuğunu karnında taşıırken, Arkadya’dan gelen bir yabancıyı da yatağına alır. Bu haberi Apollon’a kutsal kuşu karga verir. Apollon, kız kardeşi Artemis’i Koronis’i cezalandırmak üzere görevlendirir. Artemis de kadını bir odun yığınının üzerinde diri diri yanmaya mahkûm eder. Ateş o denli büyüktür ki, o güne değin köpükler gibi ak olan karga tüyleri, o günden sonra is karası rengi olur. Kadın alevler üzerinde can vermek üzereyken, Tanrı Apollon çocuğunu Koronis’in karnından alır ve büyütmesi için at adam Kheiron’a verir. Asklepios, doğanın içinde yaşayan, doğanın gizine ermiş, sağlığın kaynağının da doğada olduğunu, açık havada, güneşin altında, yararlı otlarla, sularla hastalıkları sağaltmayı bilen Kheiron’un yanında usta bir hekim olarak yetişir. Asklepios, elindeki asasını (günümüzde tıbbın simgesi olan yılan dolanmış asa) yanından hiç ayırmaz, yorulunca ondan destek alır, daha öteye giderek ölüleri bile diriltmeye çalışır. Bunun gizini söylene şöyle açıklar: Tanrıça Athena, Gorgo canavarı öldüğü zaman bedeninden akan kanı toplamış ve Asklepios’a vermiştir. Gorgo’nun sağ yanındaki damarlarda zehirli, sol yanındaki damarlarda şifalı kan varmış. Asklepios bu şifalı kanla ölüleri diriltme yoluna gitmiş. Ancak insanların ölümsüz olması düşüncesi hem Zeus’un iktidarını sarsmış, hem de yeraltı tanrısı Hades’i çok kızdırmış. Hades kardeşini bir şeyler yapması konusunda kışkırtmış. Zeus da Asklepios’un başına bir şimşek fırlatarak öldürmüştü.

Hekimlik ve sağlık tanrısı olarak bilinen Asklepios’un ölümünden sonra kızı Hygieia ve oğulları Bergama’da Asklepion adıyla bilinen

sağlık sitesini kurmuşlar. Antik Yunan dünyasındaki üç büyük sağlık sitesinden biri olan Asklepion'da sağaltım yerleri, kaplıca ve çamur banyosu havuzları, psikiyatrik sağaltım için uyku odaları gibi bölümler bulunuyor. Hastalar su sesi dinleyerek rahatlıyor.

M.Ö. 4. yüzyılda yapılan, M.S. 5. yüzyıla değin kullanılan, kapısında "Ölümün girmesi yasaktır." yazan, "Vasiyetnamelerin açılmadığı yer." olarak bilinen "Asklepion Sağlık ve Tedavi Merkezi"nde, bugün hasta sağaltımında hâlâ kullanılan "telkin" ve "fizyoterapi" nin türlü biçimleri uygulanmış.

Bergama'daki "Asklepion Sağlık Sitesi"ndeki hasta sağaltım yöntemlerine koşut program uygulanan bu tesiste; kaplıca suyu, çamur banyosu, yoğun kür programlarının yanı sıra bana göre en yararlı uygulama "Sağlık Dostları"na verilen "Sağlık Seminerleri"dir.

Akşam yemeklerinden önce bir saat, o gün için belirlenen bir konuda "Sağlık Dostları" aydınlatılıyor.

Tesisin anlayışına göre insan doğanın bir parçası. O nedenle doğanın ritmine uygun yaşamalı. Erken kalkıp erken yatmalı ve kesinlikle yedi saatten fazla uyumamalı. Bir de hareketsiz kalmamalı.

"Toplumumuzun %90'ı su içmeyi bilmiyor ve de hastalıkların %90'ı da su içmemekten kaynaklanıyor." diyor Dr. Yaşar Yılmaz.

Bu "**Yaşam Okulu**"nda her şeyden önce hasta olmamak için nasıl yaşamamız gerektiğini, sağlıklı yaşamamanın ne olduğunu, eczanelerdeki ilaçların yerine bedenimizdeki eczaneyi nasıl kullanabileceğinizi, suyun ve minerallerin önemini, ağrılarla baş etmenin yollarını öğreniyorsunuz

Dünya Sağlık Örgütü'nün (WHO) sağlık tanımı şöyle: "Sağlık sadece hasta olmama halinden ibaret olmayıp, bedensel ve ruhsal olarak tam bir iyilik halidir." 1986 yılına değin geçerli kabul edilen bu tanım, Kanada'nın başkenti Ot-

tawa'da 1986 yılında şöyle genişletilmiştir. "Bu sayılanlardan da ibaret olmayıp, psikolojik, sosyal, kültürel ve ekonomik olarak iyi durumda olmak ve de ilerlemiş yaşında kimseye muhtaç olmadan yaşamını sürdürebilme halidir."

Klasik tıp eğitimi almış olan Prof. Dr. Karl Hecht ve Dr. Yaşar Yılmaz, kuşkusuz ki klasik okul tıbbını yadsımıyorlar. Ancak hastalığın tedavisinden önce insanların hastalanmasının önlenmesi gerektiğini savunuyorlar. Koruyucu hekimliğin önemini vurguluyor ve uygulanmakta olan sağlık politikalarını eleştiriyorlar: "Kapitalist ekonomi modelinde sağlık sistemi insanları hasta etmeye yöneliktir. Çünkü bu tıp endüstrisi doğa-insan dengesini kabul etmiyor. İnsanı salt biyolojik varlık olarak görüyor. Alternatif tıp şarlatanlık olarak görülüyor. Oysa burada insan, beden-ruh-zihin bütünlüğü içinde biyo-psiko-sosyal varlık olarak ele alınır. Batıda da yeniden hümanist tıp, doğaya dönüş anlayışı başladı," diyorlar. "Ülkemizde koruyucu sağlık hizmetine, sağlığa harcanan paranın % 2,5'u ayrılıyor. Buna karşın ulusal gelirinden ilaca ayrılan pay olarak Türkiye Amerika'dan önde, batı ülkelerinin ise başında geliyor. (Amerika'da bu oran %1,5, Avrupa ülkelerinde %1'in altında, ülkemizde ise %1,75.)" biçiminde eleştirilerini sürdürüyorlar.

Almanya'da her 100 hekimden 30'unun çalışma ortamı ne olursa olsun ilaç dışında doğal sağaltım yöntemlerini uyguladıklarını; yine Almanya'da 350 termal su kaynağı üzerinde 400 sağlık kuruluşu varken bizde 1200 termal su kaynağı üzerinde 3-5 adedi geçmediğini de ayrıca belirtiyorlar.

Bir Türkiye sevdalısı olan, Davutlar'ın havasına, suyuna toprağına vurgun, yılın altı ayını bu tesiste geçiren, 80'lik delikanlı, Alman Prof. Dr. Karl Hecht 100 yaşında da burada sağlık seminerleri vereceği sözünü veriyor "Sağlık Dostlarına."

Karl Hecht'in 100. yaş gününü onunla birlikte kutlamaya ne dersiniz?..

HAZAN YELİ

Dr. Galip UZUNCA

Sonbaharda başlar o serin serin esmeye
Hüzünlü gönülleri zevkle teskin etmeye
Yazdan kalan hoş günler başlayınca gitmeye
Teselli dergâhıdır nağmesaz hazan yeli.

Nevbaharın ardından sıcak yaz da gidince
O rengârenk gülşenler gayrı solup bitince
Şakıyan şen bülbüller terk-i mekân edince
Teselli dergâhıdır nağmesaz hazan yeli.

Sabah başka akşam da başka eser haliyle
Huzur ve sükûn saçar gizemli ahvaliyle
Anıları düşlerken sonbahar melâliyle
Teselli dergâhıdır nağmesaz hazan yeli.

Yayılr esintisi hazla tüm mevcudata
Aheste bir arzuyla yıldızlı semavata
Rakslarla şarkı söyler o efsunkâr mehtaba
Teselli dergâhıdır nağmesaz hazan yeli.

Estikçe edasıyla ruhlara gurur verir
Hüzünlü gönüllere yüce bir huzur verir
Nice gam çekenlere neş'e ve sürur verir.
Teselli dergâhıdır nağmesaz hazan yeli.

Canlar da cananlar da ararken hüzne deva
Çoktan firar etmiştir umut edilen vefa
O yaz akşamlarından kalmayınca hiç sefa
Teselli dergâhıdır nağmesaz hazan yeli.

Gayrı yavaş yavaş o hoş günler kısalsa da
Gönül okşayan meşkler meclisler azalsa da
Raks-ı endam eden şuh dilberler nazlansa da
Teselli dergâhıdır nağmesaz hazan yeli.

Ömrün mutlu baharı hazan olup giderken
Çağlayıp coşan gençlik hayal olup biterken
O ahû güzellikler terk-i diyar ederken
Teselli dergâhıdır nağmesaz hazan yeli.

YAŞAMAKLA ÖLMEK ARASINDAKİ İNCE ÇİZGİ

Didem GÜLTEKİN

Yaşamak ve ölmek, ne garip şeyler değil mi? Kimine göre yaşamak güzel şey, ama kimine göre de yaşamak bir o kadar zor. Ben yaşamamın zor olduğunu düşünenlerdenim. Aslında eskiden, daha doğrusu bir yıl öncesine kadar yaşamak güzel şey; zorluklara rağmen, gurbete rağmen güzel şey nefes almak diyordum. Ama hayatta öyle şeylerle karşılaşırız ki tüm güzellikleri bir anda siliyor gidiyor. Hayat dedikleri bu olsa gerek. Acısıyla tatlısıyla, ölüsüyle dirisiyle bir yaşam... Söylerken kolay geliyor ama aslında o kadar da kolay değil.

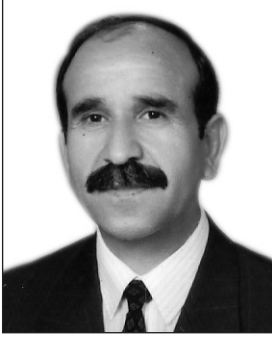
Ölüm nedir? Yaşamak nedir? Kaçımız biliyor ki? Ben bilmiyordum mesela. Nereden bilecektim ki. Çok cenaze haberi duydum, çok cenaze gördüm ama sadece ölene, "Allah rahmet eylesin" deyip; kalana, "Başınız sağ olsun" diyordum. Küçük bir çocuktum daha. Sadece bir tane arkadaşım vardı o da anneannem. Başka hiç arkadaşım yoktu. Sene 1992, babam göz kanaması geçirdiği sıralarda her ay Ankara'ya giderdi kontrollerini yaptırmaya ve döndüğünde bana siyah pantolonlu, beyaz gömleklilik küçük kurmalı bir bebek getirirdi. Her ay gittiğinde mutlaka o bebekten getirirdi. O zamanlar şimdiki gibi çeşit çeşit oyuncaklar yoktu. Fazla oyuncakım da yoktu benim. Annemin diktiği tavşanım ve Karafatma adını verdiğim bez bebeğim ve babamın Ankara'dan her ay getirdiği kurmalı bebeklerim... Her sabah toplardım o bebekleri merdivenlerden düşse kalka, anneannemin yanına koşardım. Bazen terliklerimi dahi giymezdim, annem arkamdan bağırırdı, "Hava soğuk hastalanacaksın" diye. Ama ben bir an önce çıkıp anneannemle birlikte bebeklerimle

Didem GÜLTEKİN

oynamak için sabırsızlanırdım. Camın hemen önüne koyulmuş bir divanı vardı anneannemin, o divana otururduk camın önündeki sekmede bebeklerimi yürütürdük birlikte. Günler böyle geçirdi. Derken yeni bir yıl başladı ve 1993 Ocak ayı geldi. Havalara soğudu, artık kaçamıyordum, sabahları anneannem iniyordu alt kattaki bizim eve.

Yine soğuk bir kış sabahı, soba yanıyor çıtır çıtır, babam sabah erkenden Gaziantep'e gitti. Biz de anneannemi bekliyoruz annemle birlikte. Vakit geçmeye başladı, ancak gelen var ne giden. Annem anneanneme bakmaya çıktı üst kata. Sonra annem de gelmedi. Dışarıdan sesler, bağırışmalar geliyor ancak ne olduğunu anlayamıyorum. Derken teyzem geldi, komşular geldi, kapının önü kalabalık ama beni dışarı bırakmıyorlar. "Anneannem nerede?" diyorum kimse cevap vermiyor, herkes bir koşuşturmaca içinde. Derken ağabeyimle kuzenimin konuşmalarını duyuyorum salondan, "Mutlu, anneanne ölmüş." O ne demek acaba diyorum kendi kendime. Düşünüyorum bir anlam veremiyorum. Daha 5 yaşındayım. Sonra İstanbul'da oturan teyzelerim ve dayım geldi, herkes ağlayarak merdivenlerden üst kata çıkıyor ama anlayamıyorum neler olduğunu. Kapının önünde bir minibüs, minibüsün üzerinde yeşilli bir sandık (tabut), annem minibüsün yanında çökmüş bağırıyor, "Anacım, nereye gidiyorsun?" diye. Herkes arabalara biniyor ve yokuştan yukarı önde anneannemin olduğu minibüs arkada diğer arabalar yokuş yukarı gidiyorlar. Çok kalabalık ve herkes ağlıyor. "Anneannem yeşil bir sandığa bindi gitti" dedim ve hatırımda hep o kaldı benim.

Turgut ÖZER

Çocukluk arkadaşım beni terk etmişti. Küsmüştüm ona beni bırakıp gitti diye. Yapayalnız kalmıştım sanki. Oyuncaklarla oynamak bile istemiyordum. Hep camda anneannem gelecek diye bekledim. Sonra alıştım yokluğuna ama hâlâ ölüm nedir bil-

miyordum. Her köye gittiğimizde mezarlığa ziyaretine giderdik. Dedemi hiç görmedim zaten. Babaannemi de hiç görmedim.

Gel zaman git zaman seneler öyle geçti büyüdük hepimiz. Ben üniversiteye başladım. Yıl 2006 oldu. Canımdan çok sevdiğim dayım Turgut Özer'in hasta olduğunu öğrendim. Önceleri her hafta sonu gidip görmeye çalışırdım. Onu yatarken görünce çok üzülürdüm ama hep derdim ki benim dayım yenilmez bir kahraman, o hasta değil. Hastalığı ilerlemeye başladığında acılar çekmeye başladığında onu acı çekerken görmek istemezdim, çok üzülüyordum ama ona hastalığı hiç yakıştıramıyordum. Bu yüzden daha az gitmeye başladım görmeye. O da bizim onu öyle görmemizi istemezdi. Bize belli etmemeye çalışırdı. Gel zaman git zaman iyice ağırlaştı. 2009 Ağustos sonlarına doğru durum ciddileşmeye başladı bazen iyi bazen çok ağır oluyordu. 30 Ağustos tatilinde görmeye gittim, onu ayakta yürürken her zamanki gibi dimdik görünce sevindim. İşte dayım dedim, işte atlattı kahraman dayım. Beni görünce "Miniği ne haber?" dedi gülümseyerek. Oturduk hasret giderdik. Birlikte söyledik, güldük, eğlendik... Benim okulumu soran herkese o yine her zamanki gibi "Benim kızım siyasal okuyor. Diplomasını almaya beraber gideceğiz," diyerek gurur dolu bakışlarla bana bakardı. Hafta sonu bitti ve ben İzmit'e döndüm.

Aradan bir hafta geçti. 4 Eylül günü ağabeyim aradı ve dayımın durumunun ağır olduğunu

söyledi. Apar topar hazırlanıp ilk otobüsle gittim. Teyzemler, annem, herkes orada... Bir an 1993'e gittim sanki. Herkes toplanmış yine ağlıyor. Yok, dedim, yok olamaz, dedim. İçeri gir-dim, "Dayım nerede?" diye sordum. Yatakta yatan kupkuru kalmış bir adamın dayım olduğunu söylediler, inanmadım, inanmadım. Ben onu, aslan gibi dayımı daha bir hafta önce görmüştüm. Yatakta yatan kupkuru olmuş bu adam benim dayım olamazdı! Baktım, yine bana baktı ve, "Miniği" dedi. Ses o ses ama o adam dayım değildi. Dayıcım dedim, başka ses vermedi, veremedi. Nefes alıyordu, ama ne konuşuyordu ne de tepki veriyordu. Görmüyordu bile artık. Yok dedim, daha değil bu adam dayım değil, dedim. İnanmak istemiyordum, çünkü daha hasta olduğuna bile inanmamıştım ki. İki gün başından ayrılmadan bekledik. Sadece nefes alan kupkuru bir adam yatıyordu, ama dayım değildi o adam. Olamazdı. Ağlıyordum ama o yatan adamın acı çekmesine ağlıyordum. Ders kaydında çıkan bir problemden dolayı İzmit'e dönmek zorundaydım. Dilekçe yazıp hemen geri gelecektim sabaha. Hemen gider gelirim dedim, çıktım yola. İzmit'e indiğimde telefon çaldı, arayan ağabeyimdi ama konuşamıyordu. Yengem, "Didem dayını kaybettik," dedi. "Yok, olmaz. Dayım gitmez, beni bırakmaz, daha okulumu bile görmedi, nereye gidiyor gidemez..." diye haykırdım. Ağladım her gece, ama hep kendi kendime, "Ölmedi başka yere gitti, beni bırakmaz o, gelecek" diye sızlandım.

Bir yıl geçti aradan ve bu yaz Ağın'a gittim yaz tatili için. Önce ağabeyimle Girani'ye (Öğrendik) mezarlıklarını ziyarette gittik. Dedem ve anneannemin yanında başka bir mezar vardı. İsim-siz bir mezar, dayımın değildi o mezar. Çünkü dayım gitti ama gelecekti. Beni bırakmayacaktı. Söz vermişti okuluma gelecekti. Ayrıldık oradan, ama ben hâlâ dayımın geleceğini söylüyordum kendi kendime. Bir ay sonra memlekete Ramazan Bayramı için gittiğimde yengem ve ablalarım da ora-

Mesut GENCER

daydı. Onlar da bayram için gelmişlerdi. Akşamları otururken benim gözüm hep kapıdaydı. Bir yıl boyunca söylediğim şeyi yine tekrarlıyordum kendi kendime, “Gelecek...”, sanki kapıdan çıkıp yine gülümseyerek, “Miniği ne haber?” diyecek diye bekledim hep. 6 Eylül günü mezarlığa gittik tekrar, anneannemin ve dedemin yanındaki isimsiz mezar yapılıyordu. Mermerler koyuldu, betonlar hazırlandı, biz de bir yandan otları temizliyoruz. Bir mezar taşı var, üzerinde bir şeyler yazıyor ama okumuyorum. Okumak istemiyorum çünkü gerçeğe karşı karşıya gelmekten korkuyorum. Bir şeyler boğazımda düğümleniyor, yine köşelerde gizli gizli ağlıyorum ama sebebini ben de bilmiyorum. Ustalar işlerini bitirdiler ve son olarak da mezar taşını koydular ve ben kafamı çevirip baktığımda bir yazı gördüm. İşte o an sanki dünyalar başıma yıkılmıştı. Yutkunamıyordum, nefes alamıyordum, ağlamak istiyordum ama ağlayamıyordum. Herkes ağlıyor, ben köşelerde gizli saklı ağlıyordum. Okudum, okudum, yüzlerce kez okudum yazıyı. Bağırına taş gibi oturan bu acının adını koymaya ne olduğunu bulmaya çalışıyordum. Ölmenin, ölümün ne olduğunu işte o zaman anladım ben. Yaşarken öldüren bu acıyla ilk o zaman tanıştım ben. İşte o zaman dedim ki, “Dayım, canımın canı gitti ve gelmeyecek.”

Sonra alışmaya çalıştım onsuzluğa, olmuyordu, zordu hem de çok zordu. Derken bir gece rüyamda dayımı gördüm, hep beraber oturuyorduk, gülüyor eğleniyorduk. Sadece Mesut Ağabeyim gülmüyordu. Neyin var diyordum, cevap vermiyordu. Sabah erkenden annemi aradım, böyle bir rüya gördüm, dedim. Annem ağlıyordu, ancak konuşamıyordu. Korkmaya başladım. “Keşke o rüyayı görmeseydin, ağabeyin

hastanede yatıyor. Dün gece kaza geçirdi,” diyebilirdi sadece. Konuşamıyordu. Herkesi aramaya başladım, “Yoğun bakımda. Biz de haber bekliyoruz,” dedi herkes. Hayat giderek zorlaşıyordu gözümde. Telefon çalıyor, ama açmak istemiyordum. Çünkü korkuyordum. Daha yeni yeni dayımın ölümünü sindirmeye, alışmaya çalışıyordum. Bir pazar sabahı saat 06.30’da telefonum çaldı. Arayan ablamdı. Titreyerek “Efendim!” dedim. “Didem, biz gidiyoruz, Mesut Ağabeyi kaybettik!” dedi. Telefonu kapattım. Kalktım elimi yüzümü yıkadım, kötü bir rüya bu diyordum kendi kendime. Ağabeyim Mutlu’yu aradım, açmaması için dua ediyordum. Eğer açmazsa kötü bir rüya gördüm diyecektim. Açtı ve sadece “Ağabey!” diyebilirdim. Konuşamıyordu, derin bir içini çekti ve “Doğru!” dedi. İşte o an yıkılmıştım. Telefonu kapattım. Gücümün alabildiğince bağırdım. “Neden ben!” diye haykırdım. “Allah’ım keşke kimsesiz bir çocuk olsaydım, keşke hiç kimsem olmasaydı, keşke kimseyi sevmeseydim, o zaman bu acıları yaşamazdım!” dedim. Mesut Ağabeyimin bedeni ebediyete göç etmişti ama benim de ruhum göç etti. Yaşayan bir ölüden farkım yoktu artık benim. Anneannemde küçüktüm, bilmiyordum dedim. Dayımın ölümüne yeni yeni inanmaya başlamışken bu acı, dayanılmaz bir acı... Anneannem yaşlıydı, dayım hastaydı acı çekiyordu diyerek avutuyordum kendimi. Şimdi ben buna ne deyip avutacağım kendimi. Bu acıya nasıl katlanacağım bir başıma. Günler geçiyor, seneler akıp gidiyor ama bu köz insanın içini oyduka oyuyormuş, yeni anladım.

Anneannem, dayım ve Mesut Ağabeyim, üçü de bir pazar günü bizi bırakıp gittiler.

Meğer ölüm ve yaşarken ölmek böyle bir şeymiş. Yaşamakla ölüm arasındaki çizgi meğer bu kadar ince görünmez bir çizgiymiş. Ben yeni öğrendim. Dilerim kimse öğrenmez bu çizgiyi, çünkü bu çizgi gidene değil, ardında kalanı öldürüyormuş asıl.

Bir zamanlar Van Gölü'nde yaşayan Su adında bir aile vardı. Bu aile ve gölde yaşayan tüm aileler Buharlaştırma İşleri Genel Müdürlüğü'nde çalışırdı.

Su ailesi büyük bir evde yaşardı. En üst katta Büyükbabası ve Ninesu yaşardı. Alt katta ise iki kardeş olan Sucan ile Damla yaşardı. Bir gün iş gezisine giden Damla, geziden döndüğünde kendini çok kötü hissediyordu. En sevdiği oyun olan buharlaşmaca oyununu bile oynamak istemiyordu. Bunun üzerine Ninesu onu doktora götürdü.

Doktor, Damla'ya bir test yaptı. Test sonucunda Damla'nın çöp hastalığına yakalandığı ortaya çıktı. Damla, doktora:

- İlaç yazmayacak mısınız? diye sordu. Doktor:
- Seni bir arıtma tesisine sokacağım, ama bu kesin bir çözüm değil, dedi.
- Neden?
- Çünkü bu hastalığı insanlar yapıyor. İnsanlar bilinçlenmez ise her gün buraya gelmen gerekir.

Damla, arıtma tesisinden geçtikten sonra Ninesu ile birlikte doktora teşekkür edip, oradan ayrıldılar. Evde herkes çöp hastalığına nasıl bir önlem alınabileceğini düşündü. Sonunda bir protesto düzenlemeye karar

Esin YANDIMATA

verdiler. Protesto için tüm Van Gölü'ndeki su damlaları ayaklandı. Bir süre hiç yağmur, kar veya dolu olarak yeryüzüne düşmeyeceklerdi. Sonunda herkes buharlaştı ve bulutlara sınıksız tutundu.

Bir ay içinde dünya çok su sıkıntısı çekti. İnsanların yıkanacak, içecek ve eğlenecek kaynakları tükenmişti. Her yerde hastalıklar arttı. İnsanlar ellerindeki suyu verimli kullanmayı öğrenmek zorunda kaldılar.

Bir ay sonra su damlaları toplandı. Toplantıda aşağıdaki kararlar alındı:

* Bir su damlasının yeryüzüne inip olup biteni gözlemesi.

* İnsanların bilinçlenmiş olması durumunda tekrar yeryüzüne inilmesi.

Toplantı sonunda, Sucan görevlendirildi. Sucan yumuşak bir inişle yeryüzüne düştü. Etrafındaki sularla konuştu ve insanların artık bilinçlendiğini anladı. Eğirdir Gölü'ndeki sular onunla evlerini paylaştılar. Sonunda tekrar buharlaştı. Bulutlardaki damlalara aşağı inebileceklerini söyledi.

Yeryüzündeki insanlar artık suyu verimli kullanıyordu. Suları kirleten atık yağları biriktiriyorlardı. Tüm sular çok mutluydu.

SEVGİLİ DEDECİĞİME

Miraç ŞENER

Keşke o günü hiç yaşamamış olsaydım;
O gün öğretmenler günüydü,
Ama o günü asla unutamayacağım.

Kimsenin kalbini kırmazdın,
Herkesin her dediğini yapardın.
Mübarek yere gitmene beş gün kalmıştı;
Ve sen her şeyi, ölmeyi bile göze almıştın.

Ama inan ki hiçbir şeyin yoktu,
Bir anda bizi bırakıp gittin;
Bil ki kimse bu yokluğu dolduramaz.

Herkese elini uzatıp yardım ederdin;
Kimseyi yüzüstü bırakıp gitmedin;
Ya bizi!
Ya bizi!..

Herkese sorup soruşturdu;
Hiç kimseye borcun yokmuş,
Ama seni tanıyanlar buna hiç şaşırmadılar.

Gidişin herkesi çok kötü yaktı;
Keşke zaman geri sarılsa da,
Herkes sizi doya doya görebilse.

YAZARLARIMIZI TANIYALIM

Nezihe TIRMAŞ

1924 yılında Ağın'da doğdu. Ağın İlkokulu'nu bitirdi. O yıllarda Ağın'da ortaokul olmamasından dolayı tahsilini devam ettiremedi.

1946'da Delibaşığıl'in Öğretmen Mustafa Tırmaş ile evlendi. Eşinin görevi nedeniyle Ağın köylerinde ve Ankara'da ikamet etti.

Halen Antalya'da oturmakta olan Nezihe Tırmaş, Ağın-Tatarağası Mahallesi'nden Zeynep-Mehmet Sabit Gencosmanoğlu'nun kızı olup, 3 çocuk annesidir.

Gülay BAYTAŞ

1947 yılında Ağın'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü'nden mezun oldu.

TEK Genel Müdürlüğü'nde görev yaparak 1999'da emekliye ayrıldı.

Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği yönetim kurulu ile Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nde 'Yazı kurulu' üyeliği yaptı.

Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden Çakırgil'in Nadire-Mustafa Baytaş'ın kızı olan ve halen İstanbul'da yaşamını sürdüren Gülay Baytaş, 1 kız çocuğu annesidir.

Zekeriyya BİCAN

1955 yılında Elazığ'da dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini Elazığ'da tamamladıktan sonra, 1979'da Elazığ DMMA Makine Bölümü'nü bitirdi.

Elazığ Lisesi'nde iki dönem öğretmenlik yaptı. Halen, DSİ Elazığ 9. Bölge Müdürlüğü'nde İkmal Başmühendisi olarak görevini sürdürmektedir.

1974'de "Elazığ Bağımsız Tiyatro Grubu"nu kuran ve kendi yazdığı oyunları da sahnelenen yazarın; "Bir Evcilik Oynadın Sen Gelincik", "Yağmur Çiselerken Ağlamak Daha Kolaydı" adlı şiir, "Azap Günlerinde Harput-Yemen-Sarıkamış" adlı roman, "Harputtan Çanakkale'ye Düşen Yıldızlar" adlı tiyatro oyunu kitaplarının yanı sıra "Sekizinci Şehir-Elazığ'a Harput'tan İnciler" ve "İz Birakanlar" adlı kitapları da bulunmaktadır.

Zekeriyya Bican, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Tanju DEMİRKOL

1961 yılında Ankara'da doğdu. AÜ Gazi Eğitim Fakültesi, Müzik Eğitimi Bölümü'nden mezun oldu.

İstanbul'da Müzik öğretmenliği, Elazığ Fırat Üniversitesinde Müzik okutmanlığı, Elazığ Devlet korosunda çello sanatçılığı yaptı. Halen Diyarbakır Devlet Korosunda Koro şefliği yapmaktadır.

Halkoyunları, Halk müziği, Tasavvuf müziği ve klasik Türk Müziği alanlarında çeşitli derneklerde çalışan; sanatçı-koro şefi olarak çeşitli illerde ve yurt dışında konserler veren, birçok bestesi bulunan Demirkol, yöre müziğiyle ilgili nota ve Cd'leri de çıkarttı.

Ağın-Şenpınar Mahallesi'nden Mürüvvet-Ömer Demirkol'un oğlu olan Tanju Demirkol, evli ve 1 çocuk babasıdır.

Şazimet Şebnem ERGÜL

1966 yılında Erzurum Ilıca'da doğdu. Lisans eğitimini Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde, yüksek lisansını ise İstanbul Üniversitesi'nde tamamladı.

Halen İstanbul Menkul Kıymetler Borsası'nda görev yapmaktadır.

Şazimet Şebnem Ergül, Ağın-Müderriş Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Nuriye-Salih Çelik'in torunu, Saide-Mehmet Çelik'in kızı olup; evli ve 1 çocuk annesidir.

Didem GÜLTEKİN

1988 yılında Ağın'da doğdu. Ağın-Abdullah Lütfi İlköğretim Okulu ve Ağın-İbrahim Uçkunkaya Lisesi'ni bitirdi. 2006'da İstanbul Bahçeşehir Üniversitesi Siyaset Akademisi'nden mezun oldu. Şu an Kocaeli Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi son sınıfında öğrenim görüyor.

Çeşitli konulardaki yazıları Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nde de yer alan Didem Gültekin, Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden Nezahat-Mustafa Gültekin çiftinin kızıdır.

Esin YANDIMATA

2000 yılında Ankara'da doğdu. Ankara-Türkiye Noterler Birliği İlköğretim Okulu 5. sınıfında okuyor. Boş zamanlarında kitap okuyor, yan flüt çalıyor ve hayvanları çok seviyor. Takı tasarımı ile de uğraşiyor.

Esin Yandımata; Ağın-Müderriş Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Bingül-Gültekin Yandımata'nın torunu, Zuhal-Ahmet Burak Yandımata'nın kızıdır.

FIKRALAR

Nezihe TIRMAŞ

O Sizin Gıdık...

Ağın'da tahminen 1935'li yıllar... Mehmet, Osman Zeki ve Kemal Alp'in anneleri Şadiye Alp ayvanda ekmek pişiriyormuş. Evlerine bitişik komşuları olan Sıdika Onay'ın gıdığı de gizlice atlayıp pişirdiği ekmekleri yiyor ve etrafı da kirletiyormuş.

Şadiye Abla bu durumu görünce:

- Tahtalara tabutlara gelesin... Moskof keşişin malı... Arada ortada galasın... diye aklına gelen bütün bedduaları sayıyor.

Bunu duyan Sıdika Abla:

- Gız Şadiye Abla ne oldu? Kime sövüyorsun, diye soruyor.

Şadiye Abla cevaplıyor:

- O sizin gıdık, bizim ekmeği yemiş... Ona sövüyorum! diyor.

Ağa'ya Yedürek

Yine bir gün Şadiye Abla, alçak damdaki sepetin altına yemek koyuyor. Sabahleyin sepeti kaldırıncı altında bir yılan yavrusu görüyor. Bibisine sesleniyor:

- Bibi, yılan zehirini bu yemeğin içine dökmüşse ne olacak?

Bibisi cevaplıyor:

- Şadiye, öyleyse ilk önce Ağa'ya yedürek!

Sizin Yedüğüz Bu mudur?

Kuzgeçe Mahallesi'nden Âşıkil'in Beşir Dayı'nın babası Hasan Dayı, Ağın'da yıllar önce ramazanda davul çalardı. O zamanın âdetlerine göre de her gece bir ev onun sahur yemeğini verirdi.

Yine bir gün davul elinde sahurda davul çalarak dolaşmaya başlamış ve Cıttırıkil'in Mahalleye yolu düşmüş. Mahalle halkı önceden söyleşerek ona bir muziplik yapmaya karar vermişler. Tam kapıların önünden geç-

ken damdan davulun üzerinde bohça içerisine sahur yemeğini atmışlar. Hasan Dayı işini bitirdikten sonra bohçayı açmış. Bohçanın içerisinden üç dört parça tezek çıkmış.

Hasan Dayı, durmuş, düşünmüş ve ağzından şu sözcükler dökülmüş:

- Herkes yedüğünden veriyor, sizin yedüğüz bu mudur?

Aklını Hebbe'ye Verme

Lollar Mahallesi'nde Hebbegil'in Havva Abla ile annesi tezek yapıyorlardı. O sırada Hebbe de oradan geçiyormuş. Havva Abla Hebbe'yi görünce tezek yapmayı bırakıp onunla konuşmaya başlamış ve konuşma oldukça uzun sürmüştü.

Annesi dayanamayıp, Havva'ya seslenmiş:

- Havva, aklını Hebbe'ye verme, mayısa ver.

İneğin B.... Yersin

Mehmet Nuri Gençosman her yaz Ağın'a gelir, annesi Hatice Ana ile babası Hacı Yusuf Efendi'yi ziyaret eder, ev işlerine de yardımcı olurdu.

Bir gün ineklerini davara katmak için aşağı Caminin önünde beklemeye başlamış. Ancak ne gelen ne de giden varmış. Nihayet dakikalar sonra o zamanlar çobanlık yapan Toso Dayı, Koçan'dan aşağıya doğru toz du-man içerisinde gelmeye başlamış.

Nuri Amca, Toso Dayı tam hizasına gelince, kızarak:

“Hey avara avara,

Ne gitmezsin davara,

Çenendeki kıllara,

Çekeyim bir gavara” diyor.

Toso dayı hiç düşünmeden anında cevabını veriyor:

“Yukarıdan aşağıya gelirsin,

İneğin b..... yersin.”

HABERLER

* Ağın Kaymakamlığı tarafından Badem Adası'nda (Sadi Kapısız Ormanı) 2010 yılı baharında dikilen 9 bin ve kasım ayında dikilecek 9 bin adet (toplam 18 bin) badem ağacının, 112 bin TL. + KDV bedelle, damlama sistemiyle sulanmasına yönelik ihale işlemleri tamamlandı. Söz konusu fidanlar önümüzdeki yıl modern usullerle sulanmaya başlanacak.

* Ağın Kaymakamlığı, Köylere Hizmet Götürme Birliği tarafından Demirçarık Köyü kanalizasyon ve foseptik çukuru yapımı işlerinde ihale işlemleri tamamlandı ve yapım işlemlerine başlandı.

* Ağın-Akpınar Mahallesi'nden Kezban-Erdem Türkmen'in kızları Zeynep Türkmen, Gazi Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezuniyetini takiben Antalya-Gazipaşa Sulh Ceza Mahkemesi hâkimliğine atanmıştır.

Zeynep Türkmen'i kutluyor, görevinde başarılar diliyoruz.

* Ağın-Müderris Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Mürvet-Fahrettin Tözün'ün torunu, Neriman-Hasan Tözün'ün oğlu Vural Tözün ile Aliye-Mehmet Yücedağ'ın kızları Filiz Yücedağ, 19 Eylül 2010 Cumartesi günü saat: 10.30'da Malatya Rüya Düğün Salonu'nda yapılan düğün töreniyle yaşamlarını birleştirdiler.

* Ağın-Samançay Köyü'nden Servet-Yusuf Kenan Özer'in oğulları Ufuk Özer ile Serpil-Birol Tümbilen'in kızları Yeliz Tümbilen, 24 Eylül 2010 Cuma günü saat 19.30'da Ankara Merkez Orduevi'nde yapılan düğün töreniyle evliler kervanına katıldılar.

* Dergimiz abonelerinden Cemile-Tanju Sayar'ın kızları Bilgi Sayar ile Ahmet Ulu, 22 Ekim 2010 Cuma günü saat 19.30 Ankara Gürkent Otel'de düzenlenen nikâh töreninin ardından, 23 Ekim 2010 Cumartesi gecesi Amasya-Büyük Amasya Oteli'nde yapılan düğün töreniyle evlendiler.

Genç çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

* Ağın-Öğrendik Köyü'nden Nebahat-Ahmet Gencer'in oğulları, Elif ve Halil Gencer'in ağabeyleri, Gülser Gencer'in değerli eşi Mesut Gencer, Ağın-Saraycık Köyü kavşağında geçirdiği trafik kazasında ağır yaralanmış ve kaldırıldığı Elazığ Araştırma Hastanesi'nde 19 Eylül 2010 tarihinde yaşamını yitirerek, Öğrendik (Gıranı) Köyü Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

* Ağın-Kuzgeçe Mahallesi'nden Hatice-Hasan Sucu'nun kızları, Nahide Alp ile Servet Sakagil'in abaları Fatma Behice Sucu, 27 Eylül 2010 tarihinde Ağın'da yaşamını yitirmiş ve orada toprağa verilmiştir.

* Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden Muzaffer-Öğretmen Lütfi Özmen'in oğulları, Şemsettin ile Vedat Özmen'in abileri, Alper ve Oğuzhan Özmen'in sevgili babaları, Nihal Özmen'in değerli eşi, Derneğimiz üyelerinden ve MEB emekli Genel Müdür yardımcılarında Mehmet Nuri Özmen, 28 Eylül 2010 tarihinde Ankara'da yaşamını yitirmiş ve Ankara-Gölbaşı Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

* Ağın-Tatarağası Mahallesi'nden Zeynep-Öğretmen Mehmet Sabit Gencosmanoğlu'nun oğulları, Mustafa, Mümtaz, Niyazi Yıldırım, Nevzat, Faruk Gencosmanoğlu ile Nezih Tırmaş ve Nezire Celayir'in ağabeyleri, Baykal ve Kadri Gencosmanoğlu'nun babaları, Ayşe Sıdika Gencosmanoğlu'nun eşi, Dergimiz yazarlarından Ali Rıza Gencosmanoğlu, 15 Ekim 2010 tarihinde Ankara'da yaşamını yitirmiş ve Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

* Ağın-Müderris Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Nuriye-Salih Çelik'in gelinleri, Arzu Yolsan ile Serkan Çelik'in sevgili anneleri, Öğretmen Mustafa Çelik'in değerli eşi Münevver Çelik, 16 Ekim 2010 tarihinde Ankara'da yaşamını yitirmiş ve Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

DOĞUMLAR

MAHALLE/KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞ. TARİHİ
Samançay Köyü	Medine İŞCAN	Aziz	Manavgat	13.05.2010
Uzungil Mah.	Masal Sıla SARIGÜL	Hakan	Avcılar	05.08.2010
Şenpınar Mah.	Beste ERCAN	Mesut	Malatya	02.08.2010
Pul Köyü	Mercan KARAKAŞ	Osman	Kartal	23.08.2010
Saraycık Köyü	Ayşe Rana BEYAZ	Nazım	Elazığ	01.09.2010
Şenpınar Mah.	Emir Çağrı ERBEN	Mustafa Şeref	Ilgın	06.09.2010
Saraycık Köyü	Ahmed Ş. ERZURUMLU	Mahir	G. Osmanpaşa	07.09.2010
Pul Köyü	A. Mahmut YILMAZ	Recep	Sultangazi	08.09.2010
Aşağıyabanlı Köyü	Umut Furkan GÜL	Kadir Özkan	G. Osmanpaşa	16.09.2010
Samançay Köyü	Nil Cemre SERTTAŞ	Koray	Kadıköy	16.09.2010
Bahadırlar Köyü	M. Faruk ARSLAN	Ahmet	Sincan	20.09.2010
Modanlı Köyü	Abdulsamet YILDIRIM	Recep	Esenler	23.09.2010
Balkayası Köyü	Hüseyin Latif ERDEM	Mehmet	Esenler	24.09.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Batuhan AYDOĞMUŞ	Aziz Hakan	Ümraniye	24.09.2010
Saraycık Köyü	Büşra BİLİR	Arif	Bahçelievler	25.09.2010
Pul Köyü	Fatma Zehra BULUT	Halit	Keçiören	02.10.2010
Beyelması Köyü	Begüm ÜNAL	Serkan	Çankaya	02.10.2010
Saraycık Köyü	Bilge KELEŞTEMUR	İ. Ethem	Muratpaşa	10.10.2010
Akpınar Mah.	H. Damla AKPINARLI	Gökhan	Keçiören	10.10.2010
Beyelması Köyü	Müge KORKUT	Ersay	Nizip	10.10.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	M. Recep ÇAKAR	Edip	Güngören	11.10.2010
Saraycık Köyü	Ayşegül BALCI	Murat	Şahinbey	12.10.2010
Samançay Köyü	Yusuf Talha PASİNLİ	İsmail	Malatya	12.10.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	R. Umut ÖREN	Şahin	Afyonkarahisar	16.10.2010
Altunayva Köyü	Arda KAYA	M. Gürhan	Pendik	17.10.2010
Şenpınar Mah.	H. Begüm KARAOĞLU	Hasan	Kırkkale	17.10.2010
Aşağıyabanlı Köyü	Masal ÜÇER	Göksel	Konak	20.10.2010
Samançay Köyü	Eda KÖPRÜLÜ	Caner	Konak	24.10.2010
Beyelması Köyü	Ahmet Emir AKSOY	Murat	Ağın	25.10.2010
Hacıyusuf Mah.	Beray BAYKUT	Hakan	Malatya	26.10.2010

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklar dileriz.

EVLENENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLENENİN ADI SOYADI	EVLENME YERİ	EVL. TARİHİ
Şenpınar Mah.	Hatice KORKMAZ	İbrahim ŞİMŞEK	Çukurova	29.07.2010
Tatarbaş Mah.	Öncü GENCOSMANOĞLU	Öznur ÇAĞLI	Yenimahalle	30.07.2010
Balkayası Köyü	Ülkü ERDEM	Murat EMRE	Bağcılar	31.07.2010
Bademli Köyü	Ayşe KASAPOĞLU	Mehmet ERBAY	Konak	01.08.2010
Balcılar Mah.	Seyhan YILDIRIM	Murat EŞLİK	Yazıhan	02.08.2010
Şenpınar Mah.	Mehmet Salih KAYA	Meltem BAKKALOĞLU	Çankaya	02.08.2010
Yedibağ Köyü	Pınar GÜRSEL	Özer YAMAN	Konak	03.08.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Arda Fatma SERTTAŞ	Ersin AKTAŞ	Yatağan	04.08.2010
Kaşpınar Köyü	Mustafa KARAGÖZ	Handan KILIÇ	Elazığ	05.08.2010
Tatarbaş Mah.	Fatih KÜÇÜK	Gülten KAYA	Ağın	10.08.2010
Yedibağ Köyü	Selahattin KARAKAŞ	Alev ÇAĞLAR	Ağın	16.08.2010
Balkayası Köyü	Sinan ERGÜL	Çilem GÜL	Kartal	19.08.2010
Başpınar Mah.	Burçin YAPICIOĞLU	Yener TURAN	Bağcılar	23.08.2010
Yenipayam Köyü	Murat GÜNER	Gönül TAŞOKU	Narlıdere	25.08.2010
Saraycık Köyü	Burak YALÇIN	Sümeyya DÜNDAR	Ulukışla	27.08.2010
Hacıyusuf Mah.	Tuba YAZICI	Gökhan TÖREN	Kütahya	27.08.2010
Öğrendik Köyü	Okan YILDIZ	Aysun ÖZKAN	Çankaya	03.09.2010
Pul Köyü	Makbule ÖZER	Y. Emre GÜRBÜZ	Arapgir	06.09.2010
Başpınar Mah.	Yelda YAPICIOĞLU	Baki Can METİN	Çankaya	07.09.2010
Akpınar Mah.	Asuman GÜNDOĞDU	O. Avni BAKIR	Malatya	15.09.2010
Modanlı Köyü	Aylin AKGÜL	Görkem VARDAR	Kuşadası	17.09.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	A. Haluk AYDOĞMUŞ	Bilgen ÇETİN	Osmangazi	17.09.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Vural TÖZÜN	Filiz YÜCEDAĞ	Ağın	18.09.2010
Dibekli Köyü	Sinem ŞENYÜZ	M. Kaan ÖRS	Bahçelievler	18.09.2010
Beyelması Köyü	Lütfü AKBAY	Fatma Arzu ÜNAL	Elazığ	18.09.2010
Yedibağ Köyü	Filiz YILDIZ	Erdal DEMİR	Bakırköy	19.09.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Özlem TOKMAK	Doğu ÇİVİT	Seyhan	19.09.2010
Modanlı Köyü	Burcu ÖZER	Gökmen GÜZEL	Buca	19.09.2010
Saraycık Köyü	İnci ÖZDEMİR	Ahmet KURT	K. Çekmece	23.09.2010

Uzungil Mah.	Yeliz KOÇER	Egemen SARIGÖL	Bakırköy	25.09.2010
Akpınar Mah	Zeynep UZUNOĞLU	Serden GENÇ	Beşiktaş	25.09.2010
Samançay Köyü	Hilal ÖZER	M. Ali BAŞEĞMEZ	Buca	27.09.2010
Yedibağ Köyü	Ramazan ULUŞAN	Aysun ALKAN	Karabağlar	27.09.2010
Bahadırlar Köyü	İnci ERTÜRK	Mustafa YABA	Melikgazi	01.10.2010
Bademli Köyü	Yücel EKER	Tuğba KÖSE	Keçiören	02.10.2010
Yenipayam Köyü	Serdar YETKİN	Hatice AKKAŞ	Karabağlar	03.10.2010
Pul Köyü	Şahin ÇELİK	Fatma AKTAŞ	Sultangazi	03.10.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Selman AYDOĞMUŞ	Pervin GÜLER	Malatya	04.10.2010
Samançay Köyü	Murat BADEMLİ	Zeynep KARADAYI	Malatya	04.10.2010
Öğrendik Köyü	Nurhan YALÇIN	Süleyman ÇEVİK	Tokat	07.10.2010
Demirçarık Köyü	Murat BİRCAN	Gökşen GÜNENÇ	Malatya	08.10.2010
Başpınar Mah.	A. Gökhan ALPASLAN	Edeviye DAĞLI	Keçiören	08.10.2010
Hacıyusuf Mah	Onur OĞUZ	Mihriban BAYRAK	Beyoğlu	09.10.2010
Öğrendik Köyü	Filiz ÖZÇELİK	Mustafa YAVUZLAR	Tire	09.10.2010
Saraycık Köyü	Ali DEMİR	Günay IŞIKYOL	Karabağlar	10.10.2010
Saraycık Köyü	Filiz ERZURUMLU	Aytekin TUMRAN	Tuzla	10.10.2010
Balcılar Mah.	Gözde ÖZTÜRK	Ö. Numan DOĞRUKOL	Irak	10.10.2010
Saraycık Köyü	Züleyha ŞAHİN	Murat AKKOÇ	Malatya	11.10.2010
Demirçarık Köyü	Hacer METİN	Şenol UZUNKAYA	Sultangazi	11.10.2010
Hacıyusuf Mah.	Cemal YAŞAR	Gülray TUZ	Ümraniye	14.10.2010
Modanlı Köyü	Emine AKKAYA	Aydın YEŞİLADA	Malatya	15.10.2010
Modanlı Köyü	Timur BUDAK	Mücehhez ÇELİK	Kastamonu	15.10.2010
Saraycık Köyü	Zeynep Deniz ERTAŞ	Fedli ERK	Kadıköy	16.10.2010
Başpınar Mah.	Erdem AYTEKİN	Bağnu DEVİR	Karşıyaka	16.10.2010
Samançay Köyü	Yavuz ÖZER	Gülseren BAĞIRIR	Karşıyaka	20.10.2010
Kuzgeçe Mah.	Evren KARAGÖZ	Fatma KILIÇ	Elazığ	20.10.2010
Pul Köyü	Süleyman YALÇIN	Reyhan ÖZEK	Yenimahalle	22.10.2010
Pul Köyü	Kübra ÖZER	Adem GÜR	Şahinbey	23.10.2010
Saraycık Köyü	Kubilay BİLİR	Janset APAYDIN	Kadıköy	23.10.2010
Saraycık Köyü	Merve SARAYCIKLI	Serkan CENGİZ	Fatih	23.10.2010
Yenipayam Köyü	Keziban FIRAT	Çetin İhsan KERSE	Fatih	24.10.2010
Dibekli Köyü	Ebru TURKUT	Fatih ÇIÇEK	G.Osmanpaşa	31.10.2010

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Uzungil Mah.	Yüksel UZUNOĞLU	05.02.1942	Beykoz	29.08.2010
Saraycık Köyü	Hatice KELEŞTEMUR	01.03.1933	Elazığ	31.08.2010
Akpınar Mah.	Hüseyin URHAN	07.11.1948	Ağın	04.09.2010
Demirçarık Köyü	Mehmet UZUNOĞLU	25.03.1949	Bağcılar	08.09.2010
Akpınar Mah.	Keziban KARADAĞ	19.04.1926	Ağın	10.09.2010
Balkayası Köyü	Münire ERGÜL	21.01.1932	Ağın	11.09.2010
Dibekli Köyü	Ahmet ABACIOĞLU	14.04.1950	Bayrampaşa	14.09.2010
Şenpınar Mah.	H. Fehmi KARAOĞLU	04.03.1928	Ağın	16.09.2010
Saraycık Köyü	Adnan ŞAHİN	07.09.1961	Çukurova	16.09.2010
Öğrendik Köyü	Mesut GENCER	09.10.1973	Elazığ	19.09.2010
Yenipayam Köyü	Turgay ÇETİN	01.12.1960	Malatya	20.09.2010
Modanlı Köyü	Hatice AKGÜL	01.07.1934	Ağın	24.09.2010
Uzungil Mah.	Ömer KOÇER	06.10.1955	Elazığ	26.09.2010
Kuzgeçe Mah.	Fatma Behice SUCU	07.05.1926	Ağın	27.09.2010
Hacıyusuf Mah.	Mehmet Nuri ÖZMEN	30.08.1949	Altındağ	28.09.2010
Şenpınar Mah.	Mecbure DİRİCAN	01.07.1921	Adapazarı	01.10.2010
Beyelması Köyü	M. Nazmi KARADAĞ	10.08.1921	Malatya	02.10.2010
Tataragası Mah.	A.Rıza GENCOSMANOĞLU	03.03.1919	Çankaya	15.10.2010
Tataragası Mah.	Tuba SOYLU	01.05.1928	İlkadım	16.10.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Münevver ÇELİK	01.01.1950	Altındağ	16.10.2010
Akpınar Mah.	K.Savaş HAFIZOĞULLARI	17.09.1973	Elazığ	18.10.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Emine YAZGIN	01.07.1931	Keçiören	20.10.2010
Akpınar Mah.	Zeynep KÜÇÜK	01.04.1922	Muğla	23.10.2010
Samançay Köyü	Nilufer SERTTAŞ	18.05.1924	Ağın	25.10.2010

Önlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz